

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομιχάλη 46.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩΙ

Θι ἐκ τῶν δυναμο-ἠλεκτρικῶν διοχετεύσεων παρεχόμενοι φωτισμοὶ τῶν πόλεων καὶ κινητήρια δυνάμεις τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων, παρέσχον συχνάκις ἀφορμὴν ζῶντων συζητήσεων καὶ ἐπέμβασιν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν πρὸς πρόληψιν τῶν ἀπεικταίων, ἄρσιν δὲ τῶν αἰτίων, διὰ τοῦ διακανονισμοῦ καταλλήλων μέτρων διοικητικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ θεραπείαν τῶν ἐκ τῆς τοποθετήσεως ἑναερίων ἠλεκτρικῶν συρμάτων προσγινομένων ἀδικημάτων. Πρόσφατοι δὲ εἰσὶν αἱ ἐν Παρισίοις, Λονδίῳ καὶ Νέα Ὑόρκῃ, γενομέναι ἐνέργειαι καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα, συννεπία δυστυχημάτων, γενομένων εἰς ἰδιώτας καὶ τῶν ἐν τηλεγραφείοις καὶ τηλεφωνείοις παρατηρηθεισῶν δυσχερειῶν, ὡς ἐκ τῆς ἀκαταλλήλου διοχετεύσεως ἐν τῇ πόλει καὶ δὴ ἑναερίως ἠλεκτρικῶν ρευμάτων μεγάλης ἐντάσεως καὶ τῆς γειτνιασεως τῶν ἀγωγῶν τῶν δυναμο-ἠλεκτρικῶν μηχανῶν, πρὸς παροχὴν ρεύματος φωτισμοῦ καὶ κινητηρίας δυνάμεως, μετὰ τῶν νεφῶν καὶ τῶν τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν συρμάτων.

Ποσάκις ἐν Παρισίοις καὶ Νέα Ὑόρκῃ, μολονότι αἱ πόλεις αὗται δὲν γειτνιάζουσιν, ὡς ἡ ἡμετέρα, πρὸς ὑψώματα καὶ λόφους, οἳ οἱ Ἀνκαθῆτος καὶ ἡ Μπρόπολις, δὲν ἔλαβον ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἐκ τῆς καταπτώσεως διακοπέντων συρμάτων, τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ, δὲν ἐκάνσαν χεῖρες καὶ βραχίονες ἰδία γυναικῶν, ἐλθουσῶν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἀγωγῶν, καὶ δὲν ἐπυρπολήθησαν οἰκίαι, μεταδοθεῖσης τῆς πυρᾶς ἐκ τῶν ἑναερίων ἀγωγῶν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ;

Παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα τοῦτο εἴλαβεν ἀπὸ τινος λίαν ἐπιφοβὸν χαρακῆρα, χάρις τῇ ἀνοχῇ ἢ μᾶλλον τῇ ἀγνοίᾳ τῶν ἀρμοδίων, ὡς ἐκ τῆς τοποθετήσεως ἀνὰ τὴν πόλιν πλησμονῆς ἑναερίων τοιούτων συρμάτων, δίκην πυκνοτάτου ἑναερίου δικτύου, πρὸς διοχέτευσιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, διὰ φωτισμὸν καὶ κινητήριον δύναμιν ἐν πλείσταις οἰκίαις καὶ καταστάμασι καὶ ὃ μὴ γένοιτο, κινδυνεύομεν νὰ καῶμεν ἀπὸ τὸ θεῖον πῦρ, ἀν δὲν πνιγῶμεν ἀπὸ πλημμύραν ὕδατος, ὅποταν ὡς συνήθως συμβαίνει, ἀνοίγονται οἱ κρουνοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀφένται οἱ κεραυνοὶ τοῦ Ἡφαίστου, ἐν ὧρα σφοδρᾶς καταγίδος.

Καὶ παραδόξως, παρὰ τὴν πρὸ ὀκταετίας διεξαχθεῖσαν, ζῶντῶν ἐπὶ τοιούτῳ ζητήματι συζήτησιν καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ τύπῳ, καθ' ἣν ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Στ. Δραγούμης ἠναγκάσθη νὰ διωρῖσῃ δις ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ καὶ ἐν τέλει ἀπεφάνθη διὰ τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς δευτέρας, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ κ. Κελενέκ, ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας γνώμης καὶ ὑπεχρέωσε τὴν Ἐταιρείαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς διὰ Β. Διατάγματος νὰ τοποθετῇ τοὺς ἠλεκτρικοὺς ἀγωγούς τῆς ὑπογείως, βλέπομεν, παραδόξως, λέγομεν, σήμερον ὅπως σιωπηλῶς καὶ ἀνεκτικῶς, ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας βεβαίως τῶν ἀρμοδίων περὶ τοῦ κινδύνου, ὅστις ἀπειλεῖ τὴν πόλιν καὶ τοὺς κατοίκους, νὰ τοποθετῶνται καὶ πάλιν καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας τῆς πρωτευούσης οἱ ἠλεκτρικοὶ ἀγωγοὶ ἑναερίως καὶ δὴ σταυροειδῶς ἢ καὶ παραλλήλως καὶ πολὺ πλῆσιον τῶν τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν συρμάτων.

Τὰ κυριώτερα μέρη τῆς πόλεως κατέκλυσαν ἤδη στύλοι ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ, τηλεγράφων καὶ τηλεφώνων, τὰ δὲ

σύματα αὐτῶν ὅπως ἀνεξελέγκτως καὶ ἀνεπιβλέπτως διασταυροῦνται ἀνά τὰς ὁδοὺς αὐτῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐνθα ὁ κίνδυνος εἶναι ἀμεσώτερος, ἢτοι πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, τὴν ὁδὸν Κηφισσίας, τὸ Κολωνάκιον καὶ Νεάπολιν, ὅπου εὐρίσκεται τὸ ὑψηλότερον ἔδαφος καὶ συννηθέστερον προκαλοῦνται οἱ κεραυνοί.

Πᾶς ὁ καταγινόμενος καὶ μελετήσας τὴν ιδιότητα καὶ φύσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ δὲν δύναται οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἢ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν οὐδὲν ἄλλο παριστᾷ τὴν σήμερον ἢ μίαν ἐκτενῆ πυριταποθήκην, ἀνωθὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχουσιν οἱ κατάλληλοι ἀγωγοὶ πρὸς μεταφορὰν ἐν αὐτῇ τοῦ κεραυνοῦ. Καὶ ὄντως, ἐν πρώτῃ καταγίδι, καθ' ἣν περίεξ τοῦ Λυκαβητοῦ συσσωρεύονται πάντοτε νέφη, κατάφορα φυσικῶς ἠλεκτρισμοῦ, μετατρεπομένου εἰς πρῶτην μετὰ τῆς γῆς συνάφειαν εἰς κεραυνούς, ποῦ οὗτοι ἄλλοθι φυσικώτερον θὰ ὀδηγηθῶσι καὶ καταπέσωσιν ἢ εἰς τὰ μέγαρα καὶ τὰς οικίας ἐκεῖνας. πρὸς ἃς οἱ ἐναέριοι οὔτοι ἀγωγοὶ φέρουσιν αὐτούς; Τί δέ, ἄλλο εἶναι ὁ κεραυνὸς ἢ μεγάλη ποσότης, ἐπικίνδυνος, ὡς ἐκ τῆς δυνάμεώς της, ἠλεκτρισμοῦ, ἥτις μὴ ἔχουσα πλέον λόγον ὑπάρξεως ἐν τοῖς νέφεισιν, ὡς ἐκ τῆς διαλύσεως αὐτῶν, φέρεται μετ' ὀρμῆς καὶ φοβεροῦ πατάγου πρὸς τὴν γῆν, ὅθεν ἠσύχως καὶ βαθυπδὸν ἀνήλθε; Τὸν κεραυνὸν λοιπὸν αὐτόν, φοβερὰν ἐπικίνδυνον δύναμιν, ὀδηγοῦσιν ἥδη οἱ ἀναρμόδιοι; ἐν ταῖς ἐστιαῖς καὶ καταστάμασι τῆς πόλεως, ἢτοι εἰς πυριταποθήκην, διὰ τῶν πλησίον αὐτῆς τεθέντων ἀγωγῶν τοιούτων συρμάτων.

Δευτέρα ἐπιστημονικὴ γνώμη ἐπὶ τοῦτοῦ δὲν χωρεῖ. Εἶναι πόρισμα φυσικώτατον καὶ ἐπιστημονικώτατον καὶ πλειότερα δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐν τοῖς χρονικοῖς.

Ἀλλά, τίνες οἱ ἀρμόδιοι πρὸς τοῦτο, οἵτινες ὀλιγοροῦσι στοιχειώδους καθήκοντος;— Ἡ παρ' ἡμῶν Γεν. Διευθύνσις τῶν Ταχυδρομείων, Τηλεγράφων καὶ Τηλεφώνων, μετὰ τῶν ὑπευθύνων αὐτῆς Ὑποδιευθυντῶν καὶ Ἐπιθεωρητῶν, οἵτινες ἐπροίκισαν τὸν τόπον ἐσχάτως διὰ πολλαπλῶν μεταρρυθμιστικῶν ποικιλιῶν, ἐπεκτείναντες τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν καὶ μέχρι τῶν ἰδιωτικῶν δελταρίων καὶ ὀλιγόρησαν—ἐξ ἀγνοίας φυσικῶς— οὐσιωδεστάτου καθήκοντος. Ἄν δὲ ἀμοιρῶσιν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ὅπως μελετήσωσι

εἰδικὰ συγγράμματα, ἢ δὲν ἐταξείδενσαν, ὅπως ἴδωσι τὴν διαφορὰν τῶν ἡμετέρων Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων ἀπὸ τῶν ξένων, δύναται νὰ ἐρωτήσωσι τὸν Διευθυντὴν τῶν Δημοσίων ἔργων, τοὺς εὐρωπαϊοὺς μηχανικοὺς, τὸν καθηγητὴν κ. Τιμολ. Ἀργυρόπουλον, ἢ τὸν πρῶτον Διευθυντὴν τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων κ. Δημ. Ἀβαντινὸν ἢ καὶ τοὺς ἀποχωρήσαντας τοῦ Τηλεγράφου διακεκριμένους τηλεγραφεύτας Κυρίους Εὐθ. Καζάκον καὶ Διομ. Σεπτέλλον, ὅπως πληροφορηθῶσι τίνι τρόπῳ ἢ Γενικῇ Διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων εἶναι ἀρμόδια καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὴν κατάλληλον τοποθέτησιν τῶν ἠλεκτρικῶν ἀγωγῶν ἐν ταῖς πόλεσι καὶ πῶς καθορίζονται τὰ καθήκοντα τῶν Ὑποδιευθυντῶν καὶ Ἐπιθεωρητῶν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ.

Ἀλλὰ τί;—τὸ πρᾶγμα εἶναι σαφές. Ὁ νῦν Γεν. Διευθυντὴς κ. Ἄριστ. Ρούκις, καθ' ὃ ἀδαῆς τῶν ἠλεκτρικῶν ζητημάτων καὶ γνώσεων, ἔχει δίκαιον ν' ἀγνοῇ φυσιολογικὰς ιδιότητας κεραυνῶν, νεφῶν καὶ καταγίδων. Οὐ φροντὶς Ὑποκλείδει. Ὁ ὑποδιευθυντὴς κ. Σπυρ. Μαυρογένης ὅστις τὸν βίον διήνυσεν ἐπὶ τοῦ χειριστηρίου τοῦ τηλεγραφείου Ἀθηνῶν, καταγίνεται εἰς τὴν ἐκπόνησιν πάντοτε τηλεγραφικῶν νόμων, εἰς οὓς ὁμολογουμένως διαπρέπει καὶ δυστυχῶς δὲν γνωρίζει τοὺς διέποντας τὰς θυέλλας καὶ ἀστραπὰς ἀνωθὶ αὐτοῦ, νόμους, ὡς καὶ τὰ καθήκοντα τῶν Ὑποδιευθυντῶν ἀπέναντι τῶν ἀπειλούντων κινδύνων τὴν πόλιν καὶ τοὺς κατοίκους.

Ὁ κ. Ν. Λαμπρινόπουλος, Ὑποδιευθυντὴς ἐπίσης τῶν Τηλεγράφων, ὡς ἀπειρότερος πάντων, ἔχει τὸ πλειότερον δίκαιον, διότι ἐπιμελεῖται νῦν μόλις τῆς ἐκμαθήσεως τῆς Τηλεγραφίας. Ὁ δὲ κ. Τ. Χόλτμαν, μετὰ τοσούτου πατάγου προαχθεὶς εἰς Ἐπιθεωρητὴν τῶν Τηλεφώνων! ἀπὸ πολυετοῦς τηλεγραφικῆς ἀπεργίας καὶ παρ' οὗ ἡ πόλις ἀνέμενε κραυγὴν σωτηρίας; ἔνεκα τῶν ἐν Γερμανίᾳ παιδικῶν σπουδῶν του δι' ὅπερ προσελήφθη παρὰ τῷ Γεν. Διευθυντῇ, φρονεῖ δυστυχῶς, ὅτι οἱ κεραυνοὶ δὲν καίουσιν. Καὶ οὕτως, ἀπὸ τὴν διευθύνουσαν ταύτην τετραδά, αἱ κινδυνεύουσαι Ἀθῆναι, τὸ γε νῦν ἔχον ἀπελπίζομεναι, ἀνατρέχουσι μόνον εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Κεραυνοῦ.

Καθῆκον ὅθεν ἐπιστημονικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν ἐπιτελοῦντες, τὰς παρατηρήσεις μας ταύτας ἀπευθύνομεν τοῖς

ἐνδιαφερομένοις πολίταις καὶ τῷ κ. Ὑπουργῷ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπως ἐγκαίρως ληφθῶσι τὰ δέοντα μέτρα, διὰ τοῦ διορισμοῦ καταλλήλου ἐπιτροπῆς, ἵνα ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ οἱ νῦν διευθύνοντες τὴν τηλεγρ. ὑπηρεσίαν ἐκθέτουσιν εἰς μέγαν κίνδυνον τὴν πόλιν, φρονοῦντες ἴσως καὶ πάντι φυσικῶς, ὅτι ἡ ἐπίβλεψις τῆς λειτουργίας ἠλεκτρικῶν ρευμάτων ἐν αὐτῇ, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν καὶ τὰς ἠλεκτρικὰς γνώσεις τῶν Ὑποδιευθυντῶν τῶν Τηλεγράφων.

Φ. Π.

Η ΠΛΕΙΟΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΕΩΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΟΥ ΒΙΟΥ
ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Ἡ ζωὴ ἐπαναλαμβάνεται;

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἐνιαία;

Ἐάν δὲν γίνεται ἐκ νέου ἐνσάρκωσις, ἐάν ἡ ἡμετέρα ὑπαρξίς εἶναι τοιαύτη, ὡς ἀναφέρουσιν αὐτὴν αἱ κοιναὶ δοξασαὶ καὶ ἡ νεωτέρα φιλοσοφία, ἢτοι ἐνιαία καὶ μοναδική καὶ μὴ ἐπιδεχομένη ἀνανέωσιν, δέον ἢ ψυχὴ νὰ σχηματίζεται ταυτόχρονα τῷ σωματι, καὶ καθ' ἑκάστην γέννησιν ἀνθρωπίνου ὄντος, νέα ψυχὴ νὰ δημιουργηθῆται, πρὸς ἐμψύχωσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ἀλλὰ τότε, ἐρωτῶσιν οἱ ἀντιδοξοῦντες, διατί αἱ ψυχαὶ νὰ μὴ πλάττονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου, ὡς εἶναι ὅμοια ἅπαντα τὰ σώματα, τούναντίον δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων ἐν ταῖς διανοητικαῖς καὶ φυσικαῖς αὐτῶν ιδιότησι; Πόθεν προέρχονται παρὰ τοῖς παισὶ τὰ ποικίλα αὐτῶν κακὰ ἢ καλὰ ἰδιώματα, τὰ ποταπὰ ἢ υπερήφανα καὶ ὑψηλὰ αὐτῶν αἰσθήματα, αἱ πρόωροι αὐτῶν γνώσεις κτλ; Διατί τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀρέσκονται νὰ κακομεταχειρίζονται τὰ ζῶα, ἐνῶ τούναντίον ἄλλα, τὰ ἀγαπῶσι καὶ ὠχρῶσιν ἢ ὑποφέρουσιν ἐπὶ τῇ θέᾳ κακοποιουμένου ἐντόμου; Διατί ἀφοῦ ἢ ψυχὴ πλάττεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου, ἢ ἐκπαίδευσις δὲν συντελεῖ ὁμοίως ἐφ' ὄλων τῶν νέων, ἀφοῦ ἐπὶ δύο συσπουδαζόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ αὐτῷ λυκείῳ καὶ ὁμοιοτρόπως, ὁ μὲν πάνυ ἐπιτυχῶς διαμορφοῦται, ἐνῶ ὁ ἕτερος διαμένει ὀκνηρὸς καὶ ἀμαθής; Ἀφοῦ λοιπὸν ἢ αὐτὴ σπορὰ παράγει τόσον διάφορα ἀποτελέσματα, δὲν ἐπιταί, ὅτι τὸ ἔδαφος, ἢτοι ἢ ψυχὴ, διαφέρει παρ' αὐτοῖς;

Αἱ φυσικαὶ διαθέσεις τῶν ἀτόμων ἐκδηλοῦνται ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ζωῆς, ἢ διαφορὰ δὲ αὐτῇ δὲν θὰ ὑφίστατο, ἐάν αἱ ψυχαὶ ἐδημιουργοῦντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου. Τὰ σώματα, οἱ σκελετοί, αἱ καρδίαι, οἱ στόμαχοι, οἱ νεφροὶ κτλ. παρ' ἅπασιν τοῖς ἀνθρώποις, ἔχουσιν ὁμοίον σχῆμα. Δὲν συμβαίνει ὁμοίως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς ψυχὰς, αἰτινες σημαντικῶς διαφέρουσιν ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἀτόμον. Καὶ δὲν ἀκούομεν καθ' ἑκάστην, ὅτι παῖδιον τι κατέχει προσὸν ἐκτάκτον διὰ τὰ μαθηματικά, ἐνῶ ἕτερον διὰ τὴν μουσικὴν, τρίτον διὰ τὴν ζωγραφικὴν κτλ.; Ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεως, μήπως ἕτερα παῖδια δὲν ἐκδηλοῦσι τῶσιν φυσικῶς προῖε κακουργίας;

Ὅποταν αἱ διαθέσεις αὐταὶ ἐκδηλοῦνται εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν, ἀναφαίνονται αἱ διάσημοι πράξεις, ἃς ἡ ἱστορία ἐπιμελῶς περισυλλέγει. Ὁ Πασχάλ ἀνακαλύπτει, ἐν ἡλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν, τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐπιπεδομετρίας καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς εἰδικῆς μαθήσεως, οὐδὲ χροιάς μαθηματικῶν γνώσεων, χαράττει ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου του ἅπαντα τὰ σχήματα τοῦ Ἐγχειριδίου τῆς Γεωμετρίας τοῦ Εὐκλείδου, μετὰ περιέργου ἐξακριβώσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν μαθηματικῶν σχέσεων. Ὁ Rembrandt (1) ἰχνογραφεῖ μετ' αὐθεντικῆς ἀκριβείας, πρὶν ἢ διδαχθῆ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὁ βοσκὸς Mangiamelo ἀριθμεῖ, πένταετῆς ἔτι ὢν, μετὰ τοσαύτης εὐχερείας, ὡς διὰ μηχανικῆς ἀριθμητικῆς συσκευῆς. Ὁ Μότσαρτ κρούει ἐν ἡλικίᾳ τεσσάρων ἐτῶν ὠραίαν ὠδὴν κλειδοκυμβάλου καὶ συνθέτει μελοδράμα ἐν ἡλικίᾳ ὀκτῶ ἐτῶν. Ὁ Thérèse Millanollo παίζει βιολίον τετραετῆς ὢν, μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ ὑπεροχῆς, ὥστε ὁ Baillot λέγει, ὅτι ἔδει νὰ ἐπαίξε καὶ πρὶν ἔτι γεννηθῆ. Ὁ δὲ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐπικαλεῖται ὑπὸ τοῦ Σατωβριάν, ὡς «ἔξοχον παιδίον», κτλ.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα ἐκλήθησαν παρὰ τοῦ λαοῦ θαύματα, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέσεις· παρετηρήθη δέ, ὅτι τὸ προσὸν τοῦτο, δηλαδὴ ἢ φυσικὴ αὐτῇ δεξιότης, πλειστάκις δὲν εὐδοκίμει ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ βίου καὶ εἰς καλὸς ἀριθμομνήμων, μουσικὸς ἢ ἰχνογράφος μικρὸς παῖς, ἀπέβη βραδύτερον κοινὸς ἢ μετρίας ἀξίας ἐπιστημῶν ἢ τεχνήτης ἐν τῇ ἀνδρικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἐκαλλιέργησαν δεόντως ἐν καιρῷ, διὰ τῆς δεούσης ἐργασίας καὶ ἐξασκήσεως. τὸ φυσικὸν αὐτοῖς τοῦτο προσὸν.

Ἡ ιδιότης αὐτῇ δὲν ἐξηγεῖται ὑπὸ τῆς συνήθους φιλοσοφίας, τῆς ἰσχυριζομένης,

(1) Εἰκονογράφος περίφημος, ἀποθανὼν τῷ 1674.

ὅτι ἡ ψυχὴ γεννᾶται σὺν τῷ σώματι· ἐνῷ τούναντίον διασαφηνίζεται εὐκόλως ὑπὸ τῆς θεωρίας τῆς μετεμψυχώσεως, τῆς ἀποδεχομένης ζωὴν προϋπάρξασαν· καθόσον ἀποδέχεται αὐτὴ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, γεννώμενος, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ βλέψεις ἐναργεῖς, τὴν ἀπὴχθαι τῶν κατὰ τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ὑπαρξίν κτηθεισῶν γνώσεών του· καὶ ὅτι εἶναι πλέον ἢ ἦττον ἀνεπτυγμένος, κατὰ τὴν ζωὴν, ἣν διήνυσε πρὶν ἐμφανισθῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὡς δὲ λέγουσιν οἱ μαθηματικοί, δὲν κέκτηται ὁ οὕτω γεννώμενος ἀκεραίας ἀπάσας τὰς ιδιότητας, ἅς κατεῖχεν ἐν τῇ παρελθούσῃ αὐτοῦ ζωῇ, ἀλλὰ ἔχει μόνον τὴν ἀπόρροια τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ ἡ ἀπόρροια αὐτὴ εἶναι ἡ εἰδικὴ φυσικὴ δεξιότης, ἣτοι ἡ ἐνδόμυχος λεγομένη φωνή. Εἶναι ἄρα ἀριθμομνήμων, ζωγράφος ἢ μουσικός, διότι κατεῖχεν ἐν τῷ πρώτῳ του ἀνθρωπίνῳ σταδίῳ τὸ προσὸν τῆς ἀριθμητικῆς, ζωγραφικῆς ἢ μουσικῆς. Οὐδεμία ἄλλη ἐξήγησις δύναται νὰ δοθῆ εἰς τοῦτο.

Εἶναι ὄντως παράδοξον νὰ γεννᾶται τις μὲ τοιαύτας ιδιότητας, χωρὶς νὰ ἐνθυμηταί, ὅτι ἔζη προγενεστέρως. Ἀλλὰ, μήπως δὲν παρατηρεῖται παρὰ τοῖς γέροισι, ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνται σχεδὸν τίποτε περὶ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας καὶ ἐν τούτοις γνωρίζουσιν ὀρμενφύτως ἢ ἐξ οὐνεθείας, ὅτι ἐμαθον τότε; Ὁ δὲ Λινναῖος ἐν τῷ γήρατί του ἠρέσκετο ν' ἀναγινώσκῃ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα καὶ λησμονῶν τοῦτο, ἀνεφώνει: «Πόσον ὠρατὸν καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι ἢ θελον νὰ ἔγραφον ἐγὼ αὐτό!» Ἡ ιδιότης αὕτη ἀναφαίνεται εἰς τὸ παιδίον, ὡς τὸ πῦρ κακῶς ἐσβεσμένης πυρᾶς, ὅπερ ἀναθρώσκει, ἅμα τῇ πνοῇ ἀνέμου. Ἐνταῦθα, ἢ ἀναλάμπουσα τὴν ἐκλειφθεῖσαν φλόγα τῆς ἀνθρωπίνης ιδιότητος πνοῇ, εἶναι ἡ δευτέρα ὑπαρξίς.

Τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐντελοῦς μνήμης δικαιολογεῖ ἡ ἐναρ୍କωσις ἐν ἀνθρωπίνῳ σώματι ψυχῆς ζώου, φρονούσιν ἐκεῖνοι, καθόσον στερομένου τούτου ἐντελοῦς μνημονικοῦ, μεταφέρονται αἱ φυσικαὶ ιδιότητες ἐκ τοῦ ζώου εἰς τὸν ἄνθρωπον. Παῖς τις φέρων ὠδικὰς ιδιότητας, δύναται νὰ ἔχη λάβει τὴν ψυχὴν ἀηδόνας, παῖς δὲ φέρων ἐμπνεύσεις ἀρχιτέκτονος, δύναται νὰ ἔχη κληρονομήσῃ τὴν ψυχὴν κάστορος, τοῦ γεωργίου, τοῦ ἀρχιτέκτονος τούτου τῶν δασῶν καὶ τῶν ὑδάτων. Μὴ ἀποδεχόμενοι τοιαύτην ἀρχὴν, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀδικία τῆς θεότητος, χορηγούσης καλὰς μὲν καὶ ὠφελίμους ιδιότητας τοῖς μὲν, κακὰς δὲ καὶ βλαβεράς τοῖς δὲ, ἐξ οὗ θὰ ἐμέμφετο τίς τοῦ παναγάθου Θεοῦ, ἐπὶ ἀνίσῳ διανομῇ τῶν εὐεργετικῶν αὐτοῦ ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν χαρισμάτων;

Παράδοξως ἤδη ἡ θεωρία τοῦ Γάλλου, περὶ φρενολογίας, ἐξακριβούται ἐν τοῖς πλείστοις ὀρθῶς. Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι τὸ κρανίον τοῦ κακούργου φέρει τὰς ὑπὸ τοῦ Γάλλου σημειούμενας ἀνωμάλους ἐξογκώσεις καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ γερμανοῦ ἀνατόμου, τὰ αἰσθήματα τῆς ἀφοσιώσεως, τοῦ ἔρωτος, τῆς πλεονεξίας, τῆς κρίσεως, δύνανται ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐξωθι ἀναγλύφων τῆς ὀστεώδους πλακῶς τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου. Σπανίως δὲ συμβαίνει, ὥστε φρενολόγος, ἀπτόμενος τῆς κεφαλῆς φονέως, κακούργου ἢ ὀλετήρος, νὰ μὴν ἀνεύρῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ φρικῶδες ἄθροισμα, τὸ ἐκδηλοῦν τὸ ἀποτρόπαιον πάθος καὶ τὴν κτηνωδίαν τοῦ δράστου.

Δυστυχῶς ἡ φρενολογία ἀπασχολεῖ ἀσαφῶς ἐτι τοὺς ἠθικολόγους, οἵτινες διερωτῶσιν ἐὰν ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ σημεῖα τοῦ φονέως, εἶναι ὑπόλογος τοῦ ἐγκλήματός του καὶ ἐνοχος, ὅσον νομίζεται, ὑπέικων εἰς τὴν σκληρὰν ὠθησιν, ἣτις τὸν ἄγει εἰς τὸ φυσικὸν ἄγος. Τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ τῶν ἐναρέτων. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι, οἵτινες ἔλεγον: *Corpus cordis opus*, ἣτοι: τὸ σῶμα εἶναι ἔργον τῆς ψυχῆς, *οἷα ἡ ψυχὴ, τοιαύτη καὶ ἡ μορφή*, τὴν αὐτὴν ιδέαν ἐξέφραζον μετὰ ἐνεργητικωτέρας ἀκριβείας.

Αἱ προεξοχαὶ αὐταὶ ἐπὶ τοῦ κρανίου, τὰ πασιφανῆ ἐξωτερικὰ σημεῖα τοῦ σώματος, οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἐνδείξεις καὶ προειδοποιήσεις ἐλαττωμάτων, ἅτινα δέον ὁ ἄνθρωπος νὰ προλαμβάνῃ καὶ κατανακᾷ διὰ τῆς θελήσεως καὶ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας, τῆς ἐπανορθώσεως τοῦ ψυχικοῦ ἐλαττώματος. Καὶ ὅπως καταβάλλομεν τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, οὕτω δέον νὰ προλαμβάνομεν καὶ τὸ κακόν, ὅπερ μᾶς ὠθεῖ εἰς τὸ ἐγκλημα.

Παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ *Locque* καὶ τοῦ *Condillac*, ἡ σύγχρονος φιλοσοφικὴ σχολὴ σχεδὸν ὁμοθυμαδὸν ἀποδέχεται τὴν θεωρίαν τοῦ *Descartes*, τοῦ *Leibniz* καὶ τοῦ *Πλάτωνος*, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μετεμψυχώσεως. Ἀποδέχεται λοιπὸν αὕτη μετὰ τοῦ *Leibniz*, ὅτι «*ἡ ψυχὴ δὲν γεννᾶται κενή, ὡς πινακίς οὐδὲν τὸ γραπτὸν φέρουσα, (tabula rasa)*» ἀλλὰ τούναντίον, ὅτι φέρει τὰς βάσεις τῶν γνώσεων, ἅς βραδύτερον τῇ ἀποκαλύπτουσι τὰ περιβάλλοντα αὐτὴν ἐξωθι ἀντικείμενα.

Ὁ *Leibniz* διορθῶν ἐπιτυχῶς τὴν θεω-

(1) Γάλλου (*Gall*). Ἐξίου, ὅτι αἱ τοῦ ζώου ὄρμαι, αἱ τε διανοητικαὶ ἢ ἠθικαὶ δυνάμεις καὶ ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου ἐξεπορεύοντο ἐκ τινος εἰδικοῦ μέρους τοῦ ἐγκεφάλου ἐκάστη καὶ περὶ τὸ ἀνευρεῖν τὰς ἀντιστοιχίας ταύτας ὀργάνων τε καὶ αἰτιατῶν σπουδάζων διετέλεσεν, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλοις κρανίοις πολυτρόπως σκοπῶν. Ἐκλήθη δὲ ἡ Γάλλου φιλοσοφία, φρενολογία.

ρίαν τοῦ *Locque*, περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ιδεῶν, αἰτινες κατὰ τὸν λογικὸν ἄγγλον, μοναδικῶς ἐκ τῶν αἰσθήσεων προέρχονται, λέγει:

«*Οὐδὲν ἐν τῇ διανοῇ ὑπάρχει, ἂν μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει. Αἱ τοῦ ὄντος ιδεαὶ εἰσὶν ἐμφυτοὶ τῇ ψυχῇ, καθόσον αὐτὴ αὕτη ἐστὶν ἐμφυτος ἐν ἑαυτῇ καὶ ἀποκαλύπτει πάντα ταῦτα ἐξ ἑαυτῆς.*»

Ἄρα, γεννώμενοι, φέρομεν ιδέας, ἅς δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν ἄλλως διὰ τῶν αἰσθήσεων ἢ τῶν πνευματικῶν μας ἐνεργειῶν, ἣτοι τὰς πρώτας ἀληθείας καὶ βάσεις, αἰτινες μᾶς χρησιμεύουσι διὰ τὴν διαπαιδαγωγίαν μας ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ βίου. Ἀπαντες δὲ οἱ σύγχρονοι φιλόσοφοι συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης, οὕτινος πολλάκις ἐπικαλοῦνται τὴν αὐθεντίαν, φαίνεται πολὺ ὀλιγώτερον ἐναντίος ἢ ὅσον νομίζεται, ὡς πρὸς τὸ ἐμφυτον τῶν ιδεῶν τῆς ψυχῆς. «*Ταῦτα δὲ ἐν αὐτῇ ποιεῖ ἐστὶ τῇ ψυχῇ.*» ἔγραφε.

Ὁ *Κικέρων*, ἐπεξηγῶν τὴν θεωρίαν τοῦ *Πλάτωνος*, καλεῖ προπλασμένας τὰς ἀρχικὰς ἡμῶν γνώσεις, *prima invitamenta naturæ*.

Ὁ *Κουίντιλιανός* λέγει: «*Ἡ ψυχὴ ἐνέχει ἐμφυτὸν τινα φύσιν, Animī quaedam ingēnita natura*, ἐκ δὲ τῆς μελέτης προσλαμβάνει τὴν κίνησιν καὶ ἀνάπτειν».

Ὁ *Πλάτων*, ἐπερωτῶν σκλάβον τινά, ἄγει αὐτὸν εἰς τὴν λύσιν ἀρκετὰ ἐπιπλόκων γεωμετρικῶν ζητημάτων, συμπεραίνων, ὅτι γεννώμεθα γεωμέτραι.

Αἱ δὲ πρώται γνώσεις περὶ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ, τοῦ δικαίου καὶ τὰ ἀξιώματα αὐτῶν, ἢ τοῦ ἀπείρου προκατάληψις, αἱ ἀρχαὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας, εἰσὶν ἐμφυτοὶ τῇ ψυχῇ. Ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς αἰῶνι, ὁ σκῶτος φιλόσοφος *Dugald Stewart* ἐξηκρίβωσε τὸ εἶδος τῶν ιδεῶν, ἅς μετακομίζομεν, γεννώμενοι. Ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ κυριαρχοῦσα αὐτῶν εἶναι ἡ ιδέα τῆς ἀρχῆς τῆς αἰτιατικότητος, ἣτοι δυνάμις ψυχικὴ, ἀνερευνώσα τὴν αἰτίαν τῶν πραγμάτων καὶ ἣτις εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ λογικοῦ.

Ἀλλὰ διατὶ ἔχομεν ἐμφύτους ιδέας καὶ τίνι τρόπῳ ἐτέθησαν ἐν τῇ ψυχῇ μας; Ἴδου τὸ ζήτημα, ὅπερ ἐπαρκῶς ἐξηγεῖ ἡ πλειονότης τῶν ὑπάρξεων, ἣτις ἀποδέχεται, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀφοῦ προὑπῆρξεν ἐν ἄλλῳ σώματι ἀνθρώπου ἢ ζώου, διετήρησε τὰ ἴχνη τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης. Ὁ δὲ *Πλάτων* ἔλεγε: «*Μανθάνειν, ἐστὶν ἀναμνησκέσθαι.*»

Ἄλλ' ἅς στρέψωμεν καὶ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν φύσιν αὐτὴν. Τίς ἄνθρωπος ἀποσυρόμενος ἐν ἑαυτῷ, ἀπέναντι τοῦ ἀπείρου τῆς γαληνιώσεως φύσεως καὶ ἐπὶ πολὺ ρεμβάζων τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς καὶ ἀναπωλῶν τὴν σχέσιν

αὐτοῦ μετ' ἐκείνης, δὲν εἶδεν ἀναγεννώμενον ἐν τῇ φαντασίᾳ του ὀλόκληρον κεκρυμμένον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του γνωστὸν καὶ ἀπώτερον γλυκὺν καὶ ἀνώδυνον αὐτῷ κόσμον, μυστηριώδη δὲ αἰτίαν, ἣτις τὸν συγκρατεῖ ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἐδῶ καὶ διερωτᾷ, «*ἀλλὰ διατὶ λοιπὸν εὐρίσκομαι ἐνταῦθα καὶ τίς με ἔφερε;*» Πόσοι δὲ περιστάσεις τοῦ βίου δὲν μᾶς λέγουσιν, ὅτι πάντα τὰ ἐγκόσμια εἰσὶ ξένα ἡμῖν, πάντα δὲ τὰ οὐράνια ἡμέτερα; Ἐκεῖθεν λοιπὸν ἔχομεν τὰς ἐμφύτους ιδέας, ἅς διὰ τῆς μετεμψυχώσεως ἀνευρίσκομεν; Ὅποταν δὲ, ἀπερροφημένοι ὄντες ὑπὸ βαθυτάτου ὄνειροπολήματος, παραφερόμεθα ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης φαντασίας, ἣτις μᾶς φέρει πάντοτε ἐν ταῖς χώραις τοῦ ἀπείρου, νομίζομεν, ὅτι βλέπομεν μαγικὰς εἰκόνας, αἰτινες ὅμως δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀγνωστοὶ ἡμῖν καὶ αἰσθανόμεθα τὴν οὐράνιον θεοσεσίαν ἀρμονίαν. ἣτις ἐθέλεν ἤδη τὴν καρδίαν μας. Αἱ εἰκόνας αὗται δὲν μᾶς ἐκπλήσσοι, διότι ὡς φαίνεται, τὰς γνωρίζομεν. Ἀφαιρέσατε πρὸς στιγμὴν, κατὰ διάνοιαν, τὰς ἐγκοσμίου αἰσθήσεις σας καὶ ἀπαλαττόμενοι τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν, θὰ ἴδητε, ὅτι εὐρίσκεσθε ἀμέσως ἐν ἐτέρῳ κόσμῳ, τῶν μακάρων! Τοῦτο ἀπολαμβάνεται πραγματικῶς διὰ τοῦ θανάτου. Αἱ μυστικαὶ λοιπὸν αὗται ἐμπνεύσεις, φυσικαὶ ιδιότητες, δὲν εἶναι ἀναμνήσεις προγενεστέρως ὑπάρξεως;

Ὁ μεταξὺ δύο ἀγαπημένων ὄντων ἔρωσ καὶ συμπάθεια, οὐδέποτε συναντηθέντων ἐνταῦθα καὶ εἴτα συνενωθέντων, μήτοι εἶναι παλαιὰ ψυχικὴ γνωριμία καὶ ἀρμονία;

Ἀνάγνωτε ἐν τῷ πονήματι τῆς *Mignon* τοῦ *Goethe*, τὸ συγκινητικὸν ἐπιπόδιον, ἐνθα ἡ μικροῦλα ἐξόριστος καὶ πλανωμένη, διαχέει τὴν νέαν ψυχὴν τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν εἰδει ἐξόχως θαυμασιῶν ὀρμῶν πρὸς εὐτυχέστερον καὶ μακάριον μέλλον, ὅπερ τὴν ζητεῖ καὶ ἔλκυει καὶ θὰ ἐρωτήσητε, ἐὰν οἱ ὠραῖοι οὗτοι στίχοι τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἄλλως τε ὑπῆρξε καὶ μέγας φυσιολόγος, δὲν ἐκδηλοῦσι πραγματικὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν εἶναι ἐκεῖ ἄνω ἄλλῃ τις ζωὴ, ἣτις μᾶς ἀναμένει ἐν ταῖς ἀπεράντοις πεδιᾶσι τοῦ αἰθέρος.

Φ. ΠΙΝΤΕΖΗΣ

Ματαίως οἱ ἄνθρωποι λαβεύομεν, ὅσον κάλλιον δυνάμεθα, τὸν μυστηριώδη λίθον, ἐξ οὗ εἶναι κατασκευασμένος ὁ βίους. Ἡ μέλαινα τῆς εἰμαρμένης φλόξ ἀναφαίνεται ἀείποτε.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἀμετάβλητος εἰς τὰς διαθέσεις του, ἡδύνατο ἀενάως νὰ συνεσφύρητι εἰς ἐν αἰσθημα, ἀδιακόπως ἀναγεσόμενος, ἀναμφιβόλως ἡ ἐρημία καὶ ὁ ἔρωσ ἦβελον τὸν ἐξισώσει πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ

Αἱ εὐτυχία πειράζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων μὲ κέντρα δέυτερα, διότι τὰ μὲν δυστυχήματα ὑπομένομεν, ὑπὸ δὲ τῶν εὐτυχημάτων διαφειρόμεθα.

ΤΑΚΙΤΟΣ

ΔΙ ΘΗΒΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ

ΕΠΤΑΠΥΛΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΟΥ

Ἡ κατά τε τὴν ἀρχαίαν καὶ μεσαιωνικὴν ἐποχὴν ἔλλειψις εἰδικῶν συγγραμμάτων περὶ τῶν πυλῶν τῆς Θηβαίδος, ὁμολογητέον, παρέχει τῶ ἀναδιφούντι δυσχερείας περὶ τὴν συναρμολόγησιν τῆς ὕλης, ἐπιτευχθεῖσης τῇ μελέτῃ τῶν δοκιμωτέρων ἱστοριογράφων καὶ τῶν ἐξ ἐπιγραφῶν προερχομένων καὶ ἐτέρων μεταγενεστέρως ἀνακαλυφθεισῶν πηγῶν, τῆς φαινίης χώρας, ἧς ἡ ἀντιπροσωπεῖα εὐμενῶς ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας χρηρηγηθεῖσά μοι, συνετέλεσεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν μετὰ ζήλου ἐπίδοσιν, πρὸς ἀποπεράτωσιν καὶ τοῦ «Ἰσμηγίου» ἔργου, οὗ ἡ ἱστορικὴ διαμόρφωσις κατὰ μείζονα λόγον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐνθερμον προτροπὴν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, τοῦ εὐγενῶς παραχωρήσαντός μοι τὴν πλουσίαν αὐτοῦ Βιβλιοθήκην, πρὸς εὐρυτέραν μελέτην. Αὕτη ἡ διὰ λεπτομερεστέρως ἐρεῦνης μελέτη πολλῶν ἐτι ἀγνώστων κειμηλίων καὶ ἀναπαράστασις, ἔχω δι' ἐλπίδος, ὅτι θὰ προκαλέσῃ οὐ μόνον τὴν λατρείαν τῶν μελλόντων νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν πρόοδον χώρας, κινούσης σὺν τῇ καλαισθησίᾳ καὶ τὸν ἐπὶ ἡρωϊσμῶ θαυμασμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐφεσιν τῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος κρηπιδωμάτος ἀνεγέρσεως τῶν προφυλαίων τῆς μεγαλοπρεποῦς Θηβαίδος, ἧς τὴν πλήρη ἀρμονίαν θέλω συνδυάσει ἐν τῷ καθόλου διακόσμῳ τῆς Βοιωτίας.

Ὡς τὰ ὠραῖζοντα τὸ κάλλος χαρακτηριστικά, οὕτω καὶ ἡ ἐπιφανὴς γενεολογία ἐγείρει τὴν αἰσθησὴν τῆς λεπτότητος καὶ καλλύνει τὸ ἔπαθλον τῆς τελειότητος· ἀλλ' ἡ παράστασις τοῦ πνεύματος τοῦ ἡρωϊσμοῦ, προσθέτει εἰς τὴν εὐμολπον πόλιν ἐμφαντικώτερα χρώματα, συγκερασμένη οὕσα ἐξ ἐνός θείου ἔρωτος καὶ μιᾶς εὐαισθητοῦ καρδίας, ἧς ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ γένους κοσμιότης ἐμποιεῖ ἰσχυροτέραν τὴν ἐντύπωσιν.

Ἐν Θήβαις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ ἰσχύς θεωρηθεῖσα, ὡς πρώτη τῶν προτερημάτων, διηύθυνε τὸν βίον τῶν ἡρώων ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν λαῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀμιλλα τῶν προτιμήσεων, πολλαπλασιασάσα τὸν διακαῆ τοῦ δήμου πόνον, παρέστησε τὴν χώραν ἡρώϊδα τοῦ παγκοσμίου θεάτρου· ἡ δὲ κατὰ μίμησιν φιλοτιμία τῶν γενναίων ψυχῶν πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν διαφορῶν, ἀναδείξασα τὴν εὐτολμίαν πρώτην τῶν ἀρετῶν, διήγειρε τὴν ἐφεσιν τῶν ἡγεμόνων, νὰ δηλοποιῶσι τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, ἀπεκδυόμενοι εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ὧν πολλοῦ λόγου ἀξία ἐν τῇ πρωτοθέτῳ ταύτῃ

ἐποχῇ, εἶνε καὶ ἡ διὰ μακροῦ τείχους περιβολὴ τοῦ Καδμείου δώματος.

Ὡς γνωστὸν, οἱ υἱοὶ τοῦ μυθολήπτου Χθονίου Νυκτεῦς καὶ Λύκος, ἐν Εὐβοίᾳ εὐρισκόμενοι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φλεγύου, ἀπῆλθον εἰς Ὑρίαν τῆς Βοιωτίας, ὁπότεν ἐπὶ Πενθέως ἦλθον εἰς Θήβας παραμεινάντες ἐπίτροποι τοῦ Λαδδάκου. Τούτων ὁ Νυκτεὺς εἶχε θυγατέρα Ἀντιόπην, περὶ ἧς ὁ Πausανίας ἐν Κορινθιακοῖς ἱστορίαις: «Ἀντιόπης ἐν Ἑλλήσι τῆς Νυκτεῦς ὄνομα ἦν ἐπὶ κάλλει καὶ οἱ καὶ φήμη προσῆν Ἀσωποῦ θυγατέρα», ἣν ἐφθειρεν ὁ Ζεὺς, μεταμορφωθείς εἰς Σάτυρον καὶ ἦτις εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πατρὸς, φεύγει πρὸς τὸν Ἐπωπέα τῆς Σικυῶνος. Ὁ Νυκτεὺς βαρέως φέρων τὴν προσβολὴν, στρατεύει κατ' αὐτοῦ καὶ τραυματισθεὶς, ἐπανάρχεται εἰς Θήβας· τὴν δὲ ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος ἀνάλαβεν ὁ Λύκος, πρὸς ὃν ἀπεδόθη ἡ Ἀντιόπη ἀναιμωθεῖ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος, υἱοῦ τοῦ Κορώνου, διαδόχου τοῦ Ἐπωπέως. Ὁ Λύκος ἐπανερχόμενος, ἵσταται εἰς Ἐλευθεράς, ὅπου ἐγκυμονοῦσα ἡ Ἀντιόπη, τεκνυοῖ διδύμους υἱούς, ὡς Ἄσιος ὁ Ἀμφιπολέμου μαρτυρεῖ

Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον καὶ Ἀμφίωνα δίδυμους,
Ἀσωποῦ κόρη ποταμοῦ βαθυδινήϊοντος,
Ζῆνι τε κισαμένη καὶ Ἐπωπέῃ ποιμένι λαῶν,

οὗς ρίπτει κρυφίως εἰς τὴν ἔρημον. Ἄμα δὲ τῇ εἰς Θήβας ἀφίξει αὐτῶν, Δίρκη ἡ γυνὴ τοῦ Λύκου, ἐκ ζηλοτυπίας κατακλείσασα τὴν Ἀντιόπην, εἰς φυλακὰς ἐτυράνει, μέχρις οὗ οἱ ἐν Ἐλευθεραῖς (ἐπικυθαιρώνιος περιφέρεια Κάλης μετὰ σωζομένης ἀκροπόλεως) ἐγκαταλειφθέντες δίδυμοι, τυχόντες ἐπιμελοῦς ἀνατρέψεως ὑπὸ τοῦ Ὀρδίωνος καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Χλώριδος, θυγατρὸς τῆς Νιόβης καὶ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενοι, ἐπῆλθον ἐν μέσῳ βακχικῆς ἐορτῆς εἰς Θήβας, ἔνθα τὴν μὲν Δίρκην προσέδεσαν εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου ταύρου, σπαράξαντος αὐτὴν συρομένην διὰ τῶν βράχων, ἧς τὸ σῶμα ἐρρίφθη εἰς τὴν Ἀρήνην κρήνην, τὴν ἀπ' αὐτῆς μέχρι σήμερον Δίρκην καλουμένην, τὸν δὲ Λύκον μετὰ εἰκοσαετῇ βασιλείᾳ φονεύουσι καὶ καταλαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν. Τῆς τραγικῆς ταύτης σκηνῆς εὐρίσκειται παράστασις ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως, ἐν ἐξαίσιῳ συμπλέγματι, ἀνακαλυφθέντι ἐν Ρώμῃ καὶ εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Φαρνείσιος ταῦρος. Ἀλλὰ μικρὸν ἂν σύρωμεν τὸν μυθολογικὸν πέπλον, βλέπομεν τὸν Ἀμφίωνα καὶ τὸν Ζῆθον κατερχομένους μετὰ δυνάμειος τῇ βοηθείᾳ τοῦ Λοκροῦ καὶ νικήσαντας τὸν Λύκον, ὡς ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ὀμήρου ἐν Ὀδυσσεῖα ἱστορεῖ «Μαίρα ἡ Προίτου τοῦ Θηραάνδρου θυγάτηρ καὶ Ἀντείας τῆς Ἀμφιάνακτος, ἐγένετο κάλλει διαπρπεστάτη. Ἠγουμένη δὲ περὶ πλείονος τὴν παρθενίαν, εἶπετο τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. Ταύτης ἐρασθεὶς Ζεὺς ἀφικνεῖται ὡς αὐτὴν καὶ λανθάνων διαφθείρει. Ἡ δὲ ἐγκυος γενομένη,

τίκει Λοκρὸν τὸ ὄνομα παῖδα, δὲ Θήβας μετ' Ἀμφίωνος καὶ Ζήθου οἰκίσει.»

Οἱ δύο βασιλεῖς προσθέντες τῇ Καδμείᾳ τὴν ἵπο-Θῆβην, οἰκοδομοῦσι περὶ αὐτὴν μακρὰ τείχη καὶ ἑπτὰ πύλας, ὡς ὁ Σοφοκλῆς μαρτυρεῖ:

Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστάθμους.

καὶ περὶ ὧν ὁ Ὀμηρος λεπτομερέστερον ἀποφαίνεται:

Καὶ ρ' ἔτεκεν δύο παῖδ' Ἀμφίωνα τε Ζῆθον τε,
Οἱ πρώτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλιον,
Πύργωσάν τ' ἐπέειπ' ἔπει μὲν ἀπύργωτόν τ' εἶδονατο
Ναιέμων εὐρυχορον Θίβην, κρατερώ περ ἔοντε.

Κατὰ δὲ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως τῶν τειχῶν, ἐπέβλεπεν ὁ Ἀμφίων παίζων μετὰ τσοαύτης χάριτος τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ δωρηθῆσαν αὐτῷ λύραν, ὥστε οἱ λθοὶ ὑπὸ τῶν μελῶν ἐλκυόμενοι ἐκινούντο καὶ αὐτομάτως ἐτάσσοντο εἰς τὴν τειχοδομίαν, περὶ ἧς, ὡς καὶ περὶ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ, ὁ μὲν Πausanias ἐν Ἠλιακοῖς Β' ἱστορεῖ «ἀνὴρ δὲ Αἰγύπτιος Πέλοπα ἔφη παρὰ τοῦ Θηβαίου λαβόντα Ἀμφίονος κατορῖσαι τι ἐνταῦθα, ἔνθα καλοῦσι τὸν Ταράξιππον καὶ ὑπὸ τοῦ κατορωρυγμένου παραχθῆναι μὲν τῷ Οἰνομάῳ τότε, ταρασσεσθῆναι δὲ καὶ ὑστερον τοῖς πᾶσι τὰς ἵππους· ἡξίου δὲ οὗτος ὁ Αἰγύπτιος εἶνε μὲν Ἀμφίωνα, εἶναι δὲ καὶ τὸν Θράκα Ὀρφέα μαγεῦσαι δεινόν, καὶ αὐτοῖς ἐπάδουσι θηρία τε ἀφικνεῖσθαι τῷ Ὀρφεῖ καὶ Ἀμφίονι εἰς τὰς τοῦ τείχους οἰκοδομίας τὰς πέτρας», ὁ δὲ Σχολιαστὴς τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεῖας περὶ συνοικισμοῦ ἀναφέρει: «τῇ Νυκτεῖος Ζεὺς μίγνυται· ἐξ ἧς Ζήθος γίγνεται καὶ Ἀμφίων. Οὗτοι τὰς Θήβας οἰκοῦσι πρῶτοι καὶ καλοῦνται Διὸς κούροι Δευκόπολοι». Ὡσαύτως περὶ τῆς οἰκοδομῆς τῶν τειχῶν ὁ μὲν Σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου μαρτυρεῖ, ὅτι «Ἀμφίων καὶ Ζήθος τὰς Θήβας ἐτείχισαν», ὁ δὲ Φερεκύδης ἱστορῶν, ὅτι ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζήθος ἐκράτησαν τοῦ τόπου· ἀναφέρει δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς οἰκοδομῆς τῶν τειχῶν «διὰ γὰρ τοὺς Φλεγύας ἐχθροὺς ὄντας καὶ ὁμόρους» καὶ περὶ ὧν ἐκφράζεται οὕτω: «Γυρτώνα Φλεγύαι κατοικοῦντες παρανομώτατον καὶ ληστρικὸν διήγον βίον καὶ κατατρέχοντες τοὺς περιοίκους χα-

λεπῶς ἠδίκουν. Θηβαῖοι δὲ, πλησιόχωροι ὄντες, ἐδεδοίκεσαν καὶ μέχρι πολλοῦ, εἰ μὴ Ἀμφίων καὶ Ζήθος, οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης ἐτείχισαν τὰς Θήβας. Εἶχε γὰρ Ἀμφίων λύραν παρὰ Μουσῶν αὐτῷ δεδομένην, δι' ἧς κατέθελε καὶ τοὺς λίθους, ὥστε καὶ πρὸς τὴν τειχοδομίαν αὐτομάτως ἐπέρχεσθαι». Ὁ Ἀμφίων διὰ τῆς κιθάρας καὶ τῆς ἀρμονίας διαρμηγεύει κατὰ Ὀράτιον τὴν εὐαισθησίαν τῶν Θηβαίων καὶ ἀνυψοῖ τὸν κοινωνικὸν βίον αὐτῶν· ἡ δὲ ἐκπολιτιστικὴ ἀνάπτυξις τῆς πολιτείας δηλοῦται καὶ ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν θεσμῶν; εἰσαχθέντων ἐκ

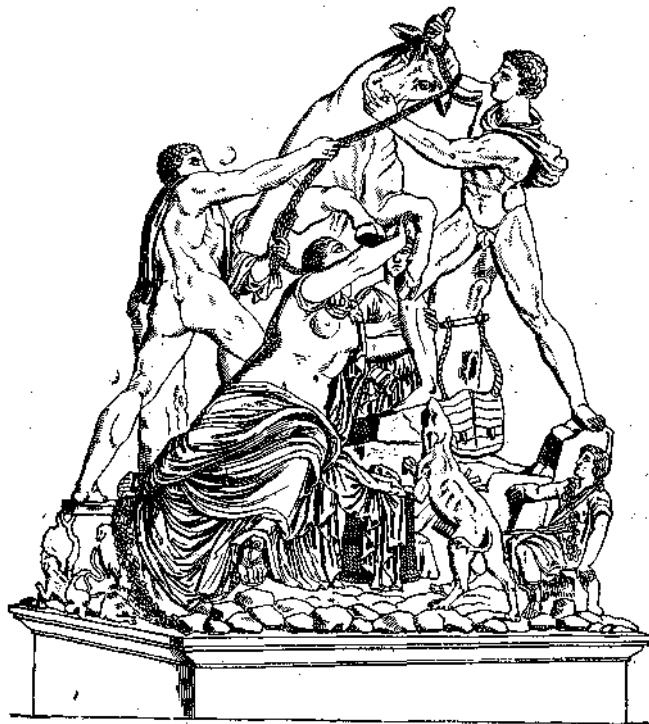
τῆς Λυδίας, ἔνθα ὁ Ἀμφίων ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν μουσικὴν, μεταθὰς διὰ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου καὶ ἐπανελθὼν εἰς Θήβας, οὐ μόνον τὴν γλυκεῖαν ἀρμονίαν ἐδίδαξεν, ἀλλὰ καὶ τὴν λύραν ἐπτάχορδον ἐποίησε, τετράχορδον οὖσαν καὶ τὴν ὀξυτάτην νῆτην χορδὴν ἐφεῦρε καὶ τὴν τάξιν ἀποκαταστήσας ὠχύρωσε τὴν χώραν, οἰκοδομήσας πρὶ αὐτὴν μακρὰ τείχη καὶ πύργους καὶ ἑπτὰ πύλας ὀνομαζομένης ὡς ἐφεξῆς:

Ὀγύγιοι, πασῶν αἰ ἀρχαιόταται,

κείμεναι πρὸς τὸ πεδῖον ἀρχτι κῶς νῦν τῆς πόλεως, πιθανῶς ἐν τῇ θέσει δύο λιθάρια, ἀπὸ Ὀγύγου αὐτόχθονος ἀνδρὸς καὶ βασιλέως κατὰ Πausanίαν τῶν Ἐκτῆνων, πρώτων κατοίκων τῆς Θηβαίδος, τῆς ἀπ' αὐτοῦ καὶ Ὀγυγίας παρὰ πολλοῖς ποιηταῖς ἐπικληθείσης. Ὁ Δίσχυλος ἀντὶ Ὀγυγίων ὀνομάζει αὐτὰς Βορραίας (Αἰσχ. ἐπτ. ἐπ. Θῆβ. στ. 375—361) γνωρίζων οὕτω ἡμῖν τὴν τε θέσιν καὶ τὴν πρώτην οἰκοδομὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου, πρὸς φρούρησιν τῆς ὑποκειμένης Θήβης, ὡς παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντάται.

Οἱ δ' Ὑποθήβας εἶχον εὐκτίμενον πτολίεθρον (Ὀμ. Ἰλ. Β, στ. 505) ἐκ τῶν ληστρικῶν ἐπιδρομῶν τῶν ὁμόρων ἐχθρῶν Φλεγυῶν.

Νηῖται, κείμεναι κατὰ Πausanίαν (Βοιωτ. κ. 25.26) κατὰ τὸ δυτικὸν καὶ κατὰ τὸ Καθεῖριον ἐπὶ τῆς πρὸς Ὀγγηστόν ὁδοῦ, δυτικῶς νῦν τοῦ πρᾶστέιου Πυρί, ἐγγύτατα τῆς θέσεως Βάτος, ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου υἱοῦ τοῦ Ζήθου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίωνος ἢ κατ' ἄλλην γνώμην,

Ἡ Δίρκη προσδενομένη ἐπὶ τῶν κερᾶτων τοῦ Φαρνείσιος ταύρου.

διότι παρά τὰς πύλας ταύτας ὁ Ἀμφίων ἐφεύρε τὴν ἐσχάτην ἢ ὀξυτάτην χορδὴν, τὴν λεγομένην νήτην. Ὁ Ἀπολλόδωρος (β. 3. κ. 6.6.) ἀποσιωπᾷ τὰς Νήτας, ἀνθ' ὧν θέτει τὰς Ὀγκαίδας τοῦ Αἰσχύλου.

Κρουναίαι, ἀπὸ τῆς πολυκρούου Δίρκης, παρακειμένης δυτικῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς μακρᾶς λοφογραμμῆς, ἐφ' ἧς ἀνεκαλύφθη τὸ τεῖχος, οὗ τὴν πύλην ὁ Στάτιος ἐν τῇ Θηβαϊδί. ἔρως θέτει ὑπὲρ τὴν Δίρκην, ἐξ ἧς καὶ τὰς Κρουναίας ὀνομάζει Culmina Dircaea (Θηβ. 8. στ. 353.357).

Ἡλεκτρίδες, ἀπὸ Ἡλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, κείμεναι κατὰ Πausανίαν (Βοιωτ. κ. 8.) ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Πλάταιαν ὁδοῦ καὶ ὑπὸ τὸν τρίτον λόφον, τοῦ συνεχομένου Κολωναίου πρὸς τὴν γέφυραν τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν ἀρκτικὴν κλιτὸν τοῦ ὁποίου ἀνεκαλύφθη ἀρχαῖον κυκλοτερές φρέαρ, ὅμοιον τῶν ὑπὸ τοὺς πύργους τοῦ ἐν Πλαταιαῖς τείχους ὑραποθηκῶν. Ἄλλ' ὁ προσδιορισμὸς οὗτος τεκμαίρεται καὶ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ἀνατολικῶς τῆς λοφογραμμῆς Ἡρακλείου, ἐγγύτατα κειμένου τῶν Ἡλεκτρίδων πυλῶν, περὶ ὧν ὁ Πίνδαρος ἀποφαίνεται:

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ *

Ἡ κοιτίς τῆς τυπογραφίας ἐν Ἰταλίᾳ, εἶναι τὸ Σουβιακόν, ἀρχαιοτάτη μονὴ τῶν Βενεδικτίνων, κειμένη δέκα λεύγας νοτιώτερον τῆς Ρώμης, ὅπου ἐτυπώθησαν τὰ πρῶτα μετὰ τὴν Μαγεντιάν καὶ τὸ Στρασβοῦργον βιβλία. Δύο ἐργάται Γερμανοὶ, οἱ Κορράδος Σβεγγάρμ καὶ Ἀρνόλδος Πανάρτζ ἢ τυχαίως μεταβάντες ἢ προσκληθέντες ὑπὸ τῶν μοναχῶν, συνέστησαν ἐκεῖ τῷ 1465 τυπογραφεῖον, ὅπου ἐτυπώθη πρῶτον βιβλίον, τὸ «Pro Puerilis» εἰς 300 ἀντίτυπα. Δεύτερον τυπωθὲν πῶ 1468 ἦτο τὸ Lattanzio, οὗτινος ἀντίτυπα εὐρίσκονται ἐνίποτε, περιζήτητα ὄντα ὑπὸ τῶν φιλοβιβλίων. Εἶναι μικροῦ σχήματος, ἐκάστης σελίδος ἐχούσης 36 στίχους, μὲ μεγάλα στοιχεῖα, ἔκτοτε ὀνομασθέντα Ρωμαϊκά, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα τὰ κεφαλαῖα εἶναι σχήματος Γοτθικοῦ. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ φαίνονται τὰ πρῶτα κινητὰ Ἑλληνικὰ στοιχεῖα, χυτὰ, διότι τὰ

* (Ἐκ τῆς ἀνεκδότου ἱστορίας τῆς τυπογραφίας τοῦ κ. Ἀνδρ. Κ. Χούμη).

ἐν τῷ τυπωθέντι βιβλίῳ ἐν Μαγεντιᾷ, τῷ 1465 de officiis τοῦ Κικέρωνος, εἶναι γλυπτὰ. Τρίτον βιβλίον τοῦ αὐτοῦ τυπογραφείου εἶναι τὸ de Oratore τοῦ Κικέρωνος, τυπωθὲν τῷ 1466, λίαν περιζήτητον παρὰ τοῖς βιβλιοφίλοις καὶ τέταρτον τὸ «de Civitatis dei» τοῦ Αὐγουστίνου, εἰς μέγα φύλλον δίστηλον, μὲ 44 στίχους.

Ἐνῶ ὅμως οἱ δύο ἐργάται βραδύτατα ἐργαζόμενοι, ἐτύπωνον μόλις ἐν βιβλίῳ τὸ ἔτος, ἢ τυπογραφία προώδευεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ ὁ Οὐλλίχος, Βιενναῖος τυπογράφος, συνέστησεν ἐν Ρώμῃ τῷ 1467 τὸ πρῶτον τυπογραφεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον μεταβάντες ἐκ Σουβιακοῦ, εἰργάζοντο καὶ αὐτοὶ οἱ εἰσηγνῆται τῆς τυπογραφίας ἐν Ἰταλίᾳ, περὶ ὧν ἀνωτέρω γράφομεν.

Ὁ πρῶτος ἐν Βενετίᾳ τυπογράφος, ὅστις ἔλαβε παρὰ τῆς Γερουσίας καὶ πρόνομον, εἶναι ὁ Ἰωάννης δὲ Σπίρα, τυπώσας τῷ 1469 τὰς ἐπιστολάς τοῦ Κικέρωνος καὶ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τοῦ Πλινίου, ἀριστοῦργημα τῆς τότε τυπογραφικῆς, ἀντίτυπον τῆς ὁποίας ἐπωλήθη εἰς τινα δημοπρασίαν τῶν Παρισίων ἀντιτρισχιλίων φράγκων.

Ἄν δὲ καὶ ἦναι γνωστὸς ὁ πρῶτος ἐν Βενετίᾳ τυπογράφος, ἀμφίβολον ὅμως τίς εἶναι ὁ πρῶτος ἐν Μιλάνῳ, διότι ἄλλοι μὲν λέγουσιν Ἀντώνιον Ζαρόταν, τὸν ἐκ Πάρμας, τυπώσαντα τῷ 1469 καὶ 1470 βιβλία, ἄλλοι τὸν Φίλιππον Λαβάγγαν, τυπώσαντα τῇ 19 Μαΐου 1469 βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Miracoli de la Gloriosa vergene Maria», οὗτινος ἀντίτυπον εὑρίθεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Τουρίνου. Οἱ ἐξετάσαντες ὅμως τὸ ζήτημα λέγουσιν, ὅτι ἀμφότεροι, ὁ τε Ζαρότος καὶ ὁ Λαβάγγας εἶναι συνεταῖροι· διαλυθείσης δὲ τῆς εταιρίας τῶν, ὁ πρῶτος ἰδρύσας τῷ 1472 μετ' ἄλλων τυπογραφείων, τὸ συμβόλαιον τοῦ ὁποίου εὐρεθὲν πρό τινων ἐτῶν ἐν Μιλάνῳ, ἐδημοσιεύθη. Ὁ πρῶτος δὲ ἰδρύσας τυπογραφείων ἐν Φλωρεντίᾳ, εἶναι ὁ Βερνάρδος Κενίκιος, χρυσοκόμος, ἐκδοὺς τῷ 1471 τὰ εἰς τὸν «Βεργύλιον Σέρβιον ὑπομνήματα» εἰς μέγα φύλλον, ἐν Νεαπόλει ὁ Σίξτος Ριεσίγκερ καὶ ἐν Κατάνῃ τῆς Σικελίας ὁ Ἐρρίκος Ἀλδιγκ, τυπώσαντες βιβλία τῷ 1471.

Ἐν Ἐρμουπόλει, Ἀπριλίῳ 1901

Α. Κ. Χ.

ΤΟ ΠΛΟΙΕΣΤΙΟΝ

Μία μικρὰ ὥρατα Ἑλληνικὴ κοινότης ἐν μικρᾷ ὥρατα πόλει.

Ἔλαβον εὐτυχῶς δις τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ὥραϊαν πόλιν τοῦ Πλοῖεστιοῦ, ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τῆς Ρωμουνίας κειμένην. Καὶ εἶναι μικρὰ σχετικῶς μὲ ἄλλας πόλεις τῆς χώρας ταύτης, ἀλλὰ μεγάλη σχετικῶς μὲ ἄλλας πόλεις ἄλλης χώρας.

Ὁ σιδηρόδρομος σὰς φέρει ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ Βουκουρεστιοῦ εἰς δίωρον διάστημα, ἀπὸ δὲ τῆς Βραΐλας εἰς τετράωρον. Κεῖται ἐν τῷ μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων πόλεων. Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ σταθμοῦ καταλαμβάνετε, ὅτι ἔχετε νὰ κάμετε μὲ ὥραϊαν πόλιν, νεωτέρας εὐπρέπειας καὶ καλεϊτέρας ἀρχιτεκτονικῆς. Καὶ ὄντως, ἀφοῦ πίετε ποτήριον ἢ καὶ φιάλην, ἂν θέλετε, ὥραϊου ζύθου ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ σταθμοῦ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου καὶ περιεργασθῆτε διὰ τῶν περιέργων βλεμμάτων σας τὰ ἔσθθι καὶ περίξ, λαμβάνετε μίαν ἀπὸ τὰς ἀναμενούσας ὀπισθεν τοῦ σταθμοῦ ἀμάξας καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃτε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν ἡνίοχον, ποῦ θὰ σὰς μεταφέρῃ, μαστιγῶναι παταγωδῶς καὶ ἐκτάκτως προθύμως τοὺς ἵππους του καὶ σὰς διευθύνει δι' ὥραιότητος νέας πλατείας ὁδοῦ, ἀνὰ μέσον διπλῆς δένδρστοιχίας, Βουλεβάρτου, λεγομένης, πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὸ ἄκρον καὶ πρὸ τῆς ὁποίας διακρίνεται ἐν τῷ μέσῳ δένδρων κομψὸν τι μέγα Κενοτάφιον. Ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ σὰς ἐρωτήσῃ τίποτε. Βλέπει, ὅτι εἰσθε ξένος καὶ σὰς μεταφέρει κατ' εὐθείαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου τῆς Εὐρώπης. Ἄν προτιμᾶτε ἄλλο ξενοδοχεῖον ὡς τῆς Ὀμονοίας, Μολδαβίας, Βικτωρίας κτλ. ὑποδεικνύετε αὐτῷ τοῦτο, σὰς ἄγει ἐκεῖ καὶ ἢ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν.

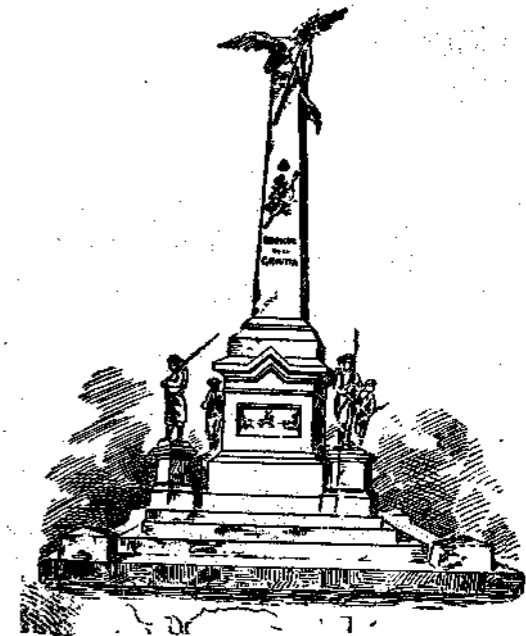
Οὕτως εἰσθε εἰς τὸ Πλοῖεστιον.

Ἄλλὰ τί ἐστὶ Πλοῖεστιον;

Τοῦ. Ἀπὸ τοῦ σιδηρόδρομου εἰς τὴν πόλιν, ἔχετε μίαν δεκαπεντάλεπτον, τῆς ὥρας, ἐννοεῖται, πορείαν, διὰ μέσου τοῦ βουλεβάρτου αὐτοῦ, ἐκατέρωθεν δένδρστού, ὅπερ ὁμολογουμένως εἶναι ὥραϊον καὶ εὐπρεπίζει πάνυ ἐπιτυχῶς τὴν εἰσόδον εἰς τὴν πόλιν. Ἀκριβῶς δὲ πρὸ τῆς πόλεως καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ βουλεβάρτου, τὴν προσοχὴν σας ἐλκύει τὸ ὥραϊον, ὡς εἶπομεν, μαστωλεῖον, ἧται ἀναμνηστικὴ μεγάλη μετὰ μαρμαρίνης βάσεως στήλη καὶ ὀρειχαλκίων περίξ καὶ ἀνωθι παραστάσεων τῶν πεσόντων κατὰ τὴν μάχην καὶ πολιορκίαν τῆς Πλευνας ρωμούνων ἀζιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν. Ὡς γνωστὸν, ὁ ρωμουνικὸς στρατὸς διεδραμάτισε τὸ μεγαλειότερον μέρος κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην καὶ ἐπειδὴ τὸ σύν-

ταγμα «τῶν Κυνηγῶν», τὸ ἀπαρτιζόμενον ἐξ ἀνδρῶν τοῦ Πλοῖεστιοῦ, ὑπέστη τὴν μεγαλειότεραν ζημίαν, ὡς λαθὼν τὸ ἐνεργητικότερον μέρος, ἀνηγέρθη ἢ ὄντως ὥραϊα καὶ ἀξιοπρεπῆς ἀναμνηστικὴ αὕτη στήλη, ἧς τὴν εἰκόνα παρατίθεμεν κάτωθι.

Ἐκεῖθεν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν πόλιν, ἧτις στολιζέται μὲ ὥραϊας οἰκοδομὰς, ξενοδοχεῖα, θέατρον, καφενεῖα, ἐμπορικὰ καταστήματα, κήπους, σχολεῖα, νοσοκομεῖον καὶ ὅ, τι ἀπαιτεῖται διὰ μίαν νέαν πολιτισμένην πόλιν.

ΚΕΝΟΤΑΦΙΟΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ «ΚΥΝΗΓΩΝ»

Τὸ Πλοῖεστιον εἶναι πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ τῆς Πραχάβας καὶ ἔχει 40 χιλ. κατοίκους. Συνδέεται σιδηροδρομικῶς μετὰ τοῦ Βουκουρεστιοῦ καὶ Γαλαζίου καὶ τοῦ λοιποῦ συμπλέγματος καὶ εἶναι κέντρον μεγάλης ἐμπορικῆς κινήσεως.

Οἱ ὁμογενεῖς μας ἐνταῦθα εἶναι ὀλίγοι, ἀλλὰ καλοὶ καὶ ἐκλεκτοί, ἐξ ὧν ἐγνωρίσαμεν τοὺς κυριωτέρους· τοὺς ἀδελφούς Παξεινοῦ, τὸν κ. Κ. Νασιόπουλον, τὸν κ. Γ. Δημητρακόπουλον, τὸν κ. Γερ. Πολλάτον καὶ τὸν κ. Κ. Βασιλάτον, οἵτινες ἔχουσι τὰ γραφεῖα καὶ τὰ καταστήματά των εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ ἀπολαμβάνουσι καλλίστης φήμης καὶ ὑπολήψεως· εἰσὶ δὲ λίαν εὐπόλητοι εἰς τὸν τόπον καὶ τιμῶσιν ἐπαξίως τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα.

Ἐπισκεφθεῖς κατὰ πρῶτον τοὺς ἀδελφούς Παξεινοῦ, οὓς ἐξ ἀποχῆς μόνον ἐγνώριζον, ἐτυχον ὁμολογουμένως καλλίστης περιποιήσεως. Διατηροῦσι λαμπρότατα καὶ ὥραϊότατα γραφεῖα των, εἰς μεσαῖον ὀλόκληρον πάτωμα μεγάλης κατιουργοῦς οἰκίας, ἐξ ὧν οὔτε εἰς Βουκουρεστιον εἶδον τοιαῦτα, ἀλλὰ μόνον εἰς Ἀθήνας, ἐνθα τὰ τρα-

πεζικά μας καταστήματα ἀμιλλῶνται, ὁμολογουμένως πρὸς τὰ εὐρωπαϊκά, με ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν καὶ ἀνάκλιτρα καὶ ὠραία κιγκλιδωτὰ διαχωρίσματα κτλ. καὶ ἐθαύμασα τὴν ἀρίστην τάξιν καὶ εὐπρέπειαν ἐν αὐτοῖς. Οἱ ἀδελφοὶ Παξεινοῦ καταγίνονται εἰς τραπεζιτικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐργασίας ἐκτεταμένου κύκλου καθ' ἅπασαν τὴν Ρωμανίαν καὶ εἶναι ἐκ τῶν πρώτων

Κ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

ὁμογενῶν μας. Ἀγαπᾶσι δὲ πολὺ νὰ συζητῶσι περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων, ἀλλὰ ἀπαίτουσι πολλὰ προῶρως παρ' αὐτῆς καὶ θέλουσι μετὰ σοβαροῦ φακοῦ τὰ πάντα νὰ διυλιζῶσιν.

Ὁ κ. Νασιόπουλος εἶναι λαμπρότατος καὶ ἀξιολογώτατος, ὑφ' ὅσας τὰς ἐπόψεις. Τυγχάνει καλῆς τοῦ περιοδικοῦ μας ἀπὸ δωδεκαετίας καὶ εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν ἐκ δευτέρου νὰ τὸν συναντήσω πάλιν ἐκεῖ, εἰς τὸ γραφεῖον του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολλαπλῶν ἀσχολιῶν του. Καταγίνεται πάντοτε εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις γεν-

νημάτων καὶ πετρελαίων καὶ εἶναι εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ὁμογενῶν κτηματιῶν τοῦ τόπου. Μόλις με εἶδεν ἐκ δευτέρου μετὰ ἓν ἔτος. — Ὁ κ. Πρίντζης, μοὶ λέγει εὐχαριστημένος καὶ ἀμέσως μοὶ προσφέρει κάθισμα, καφὲ καὶ τσιγάρον καὶ ὁμιλοῦμεν ἐπ' ἄρκετόν καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, καθόσον οὕτως τοῖς δίδεται ἀμεσώτερον κατάλληλος εὐκαιρία. Εἶναι πατριώτης καλός, εὐγενέστατος καὶ εὐπροσῆγορος, πλουσιώτατος καὶ τυπικώτατος εἰς τὰς ἐργασίας του. Λόγου δὲ γενομένου περὶ δημοσίας οικονομίας καὶ περὶ τῆς πρόδου του. — Εἶναι τὸ εὐκολώτατον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον, μοὶ λέγει, ἅμα κερδίζετε δέκα καὶ ἐξοδεύετε τὰ πέντε, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ πλουτίσετε καὶ εὐδοκίμησετε εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις σας. Ὅπως συμβαίνει τοῦτο εἰς τὰ ἄτομα, εἶναι τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὰς κυβερνήσεις, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχη ἡ θέλησις καὶ καλὴ διαχείρησις.

Ὁ κ. Δημητρακόπουλος, Πελοποννήσιος, πρῶτος καιροῦ ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, κατέστη μοναδικὸς ἐπιχειρηματίας καὶ ρέκτης τοῦ καλοῦ καὶ τῆς πρόδου. Διατηρεῖ τὸ καλεῖτερον ζυθοπωλεῖον, ἐνῷ καθ' ἑκάστην παινίζει καλῶς κατηρητισμένη μουσικὴ ὀρχήστρα καὶ προσελκύει τὸν καλεῖτερον κόσμον τῆς πόλεως. Ἐχει ἐπίσης ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου καὶ προσέλαβεν ἐσχάτως δαπάναις τῆς δημαρχίας καὶ ἔτε-

ρον μεγαλοπρεπῆς κτίριον, μετὰ κήπου, ἐνθα διοργάνωσε τοιοῦτον μοναδικὸν κέντρον διασκεδάσεων καὶ ἀναψυχῆς, ὅπερ δὲν συναντᾶτε οὔτε εἰς τὰς πρωτεύουσας αὐτάς. Τὰ πάντα ἐν τάξει καὶ τέλει, διὰ νὰ μὴ παραπονητῶσιν οὐδεὶς. Ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ συμβαδίζει μετὰ τῆς φιλεργίας καὶ πρόδου του. Μεταβάς μετὰ τοῦ κ. Βασιλάτου τὸ πρῶτον ἐσπέρας εἰς τὸ κατᾶστημά του, παρὰ τὰς πολλὰς ἀσχολίας αὐτοῦ εἶχε, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς κόσμου, προσήλθε πλησίον μας καὶ μᾶς ἐπεριποιήθη παρὰ προσδοκίαν το-

σοῦτον ἀφθόνως, ὥστε τὰ κύπελλα τῶν ὠραίων ζῦθων καὶ τὰ πινάκια τῶν καρικουμάτων μετὰ ποικιλίας ὀρεκτικῶν προτροπῶν ἐκομίζοντο ἡμῖν ὅτε ἠναγκάσθημεν μετὰ τὸ μεσονύκτιον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσωμεν. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπαύριον μᾶς προσεκάλεσεν εἰς ὠραῖον πρόγευμα καὶ εἶτα καὶ εἰς τὸ γεῦμα, μεθ' ὃ μᾶς ὠδήγησεν εἰς ἐπισκεψιν τοῦ θεάτρου, ὅπερ ὄντως εἶναι κομψότατον καὶ ὠραῖον, τοῦ ἑτέρου καταστήματός του καὶ εἶτα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἀποχαιρετῶμενοι, διότι ἀνεχώρουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ τὴν Βραΐλαν, μοὶ προσέφερεν ὡς ἐνθύμησιν καὶ τὴν φωτογραφίαν του, ἣν καὶ ἐγὼ, εἰς διατήρησιν τῆς ὠραίας περιποιήσεώς του καὶ ἐπειδὴ ἡ ὠραία εἰκὼν αὐτῆ παριστᾷ καὶ τὸν χειμῶνα τῆς Ρωμανίας, μετὰ τῆς ὠραίας περιβολῆς ἀναδημοσιεύω ὧδε, χάριν τῆς περιεργείας τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν.

Ὁ κ. Γερ Πολλάτος, Κεφαλλῆν, κάτοχος τοῦ μεγαλειτέρου καὶ ὠραιότερου ἐν τῇ πλατεῖα τῆς πόλεως ἐδωδιμοπωλείου καὶ παντοπωλείου, εὐρωπαϊκῶν ζῦθων, οἴνων κτλ. εὐγενέστατος καὶ προσηδέστατος τύπος ἀληθοῦς gentleman, ἔχει τὴν καλεῖτεραν καὶ πολυπληθεστέραν πελατεῖαν τοῦ τόπου καὶ τυγχάνει καλλίστης φήμης καὶ τῶν καλεῖτερων συμπαθειῶν τῶν τε ὁμογενῶν μας καὶ τῶν ἐντοπιῶν, ὡς ἐκ τῆς εὐγενεοῦς αὐτοῦ συμπεριφορᾶς καὶ τῶν πατριωτικωτάτων αἰσθημάτων του.

Ὁ δὲ κ. Βασιλάτος εἰς ἄκρον φιλότιμος καὶ εἰλικρινεὺς συμπεριφορᾶς, εἶναι τύπος ἀκραιφνῆς ἀκεραίου χαρακτήρος καὶ ἀδόλου προσηθείας, περιποιητικώτατος καὶ ὀλιγόλογος, ἀλλ' ὅλως καρδιά καὶ περιποιήσις. Διατηρεῖ δύο ἀρτοποιεῖα ἐν Πλοῖεστίῳ καὶ ἔτερον ἐν Φοζάνῃ καὶ ἐπιδίδεται καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις σιτηρῶν καὶ ἐργάζεται μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως. Ἀγαπᾶται δὲ πολὺ παρ' ὅλων ἐν γένει καὶ τυγχάνει τῆς ἀμερίστου ὑπολείψεως τῶν ὁμογενῶν μας.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ ὠραῖον Πλοῖεστίον τῆς Ρωμανίας, μετὰ τῆς μικρᾶς καὶ ὄντως φιλοτίμου ὁμογενοῦς κοινότητός μας, ἥτις ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύει τὸν ἑλληνισμόν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς φίλης ταύτης χώρας, ἣν πολλὰκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπισκεφθῶμεν. **Φοῖκ**

ΕΝΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟ!!

Σὲ βλέπω μετὰ τὰ μάτια σου ποῦ θάνατο σκορπᾶνε
Σὰ σήμερα νὰ μοῦρχεσαι στὸ δόλιο μου κρεββάτι
Σὲ βλέπω μετὰ τὰ μάτια σου ποῦ νεότη λαγαράνε,
Νὰ σύρουν μετὰ τὴ φλόγα τους στὸ μαῦρο σου παλάτι!!

Ἀρρώστησα· κι' ἤρθες ἐσὺ χλωμὸς καὶ κοκαλιάρης,
Τὴν ὑστερή μου τὴν πνοή με λύσσα γιὰ νὰ πάρης!
Ἐπάλεψα! πιαστήκαμε κι' οἱ δύο μετὰ τὴν ἐλπίδα,
Μετὰ τὸ κορμὶ νὰ φύγῃς σὺ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σε διώξω.

Μὰ 'κεῖ στ' ἀγριοπάλαιμα ἐγύρισα καὶ σ' εἶδα,
Δὲν ἦσουν μόνος, μιὰ ψυχὴ εἶδες μαζὴ σου ἀπ' ὄξω!!

Στάσου σκληρὸ, σοῦ φώναξα, χάρε σκληρὸ, γιὰ στάσου,
Ἔχω κι' ἐγὼ δικαίωμα στὸν κόσμ' αὐτὸ, στοχάσου!!

Εὐθὺς ἐσὺ ζιπάστηκες, ἐγέλασες λιγάκι,
Καὶ μούπες μετὰ τὸ στόμα σου, ποῦ ἔσταζε φαρμάκι:
«Μὴ σὲ πειράζει, ἀγόρι μου, καθόλου τέτοιος πόνος,
«Θάχης ἐκεῖνην συντροφιά!! Ὀαρρεῖς πῶς θάσαι μόνος,

«Γιὰ δὲς ἐδῶ, τί ὠμορφιά, ἀπ' ὄξω περιμένει.
«Ὀαρρεῖς πῶς ἀναστήθηκε σὰν σ' εἶδε ἡ καυμένη!...
«Μοῦ εἶπε πῶς σ' ἀγάπαγε καὶ σ' ἀγαπᾷ ἀκόμα,
«Κε' ὅταν τῆς εἶπαν πῶς βρεχρᾷ ἐκύλισε στὸ στρώμα,
«Μ' ἐφώναξε στὴν ξενιτεῖα καὶ μούπε εἰς χάρε
«Πρὸ τοῦ τὸν χάσω, γρήγορα ἐμένα πρώτῃ πάρε!!
«Καὶ φέρε με στὸν τόπο του μαζὺ του νὰ πεθάνω,
«Γιὰ ν' ἄχω ξενιαστὴ ζωὴ, ἀθάνατη, καὶ πάνω!!

Δὲν ξέρω μετὰ ποῖα δύναμι ἀπὸ ψυλὰ ποῖος ξέρει.
Σηκώθηκα στὰ πόδια μου! κι' ἡ φοβερὴ μου ζάλη,
Μοῦφυγε τότε μονομιᾶς καὶ σιδερένιος πόλι.
Ἄρμησα στὸ δρεπάνι σου, ποῦ κράταγες στὸ χέρι!!
Τοῦ κάκου, τὸτ' ἐπάλεψες, γιὰτὶ τὸ δρεπάνι σου,
Σὰν νὰ λυπήθηκε κι' αὐτὸ· κι' ἔπεσε εὐθὺς ἐμπρὸς σου!

Στὸ πῆρα! ἐγονάτισα μετὰ σεβασμὸ μπροστὰ τῆς.
Καὶ σὰν τρελλὸς σοῦ φώναξα μετ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς:
«Δὲ σὲ φοβᾶμαι, χάρε, πιά δρεπάνι ἂν παρῆς ἄλλο,
Τρόμο ποτὲ μετ' τὴν ψυχὴ, ποτὲ μου δὲ θὰ βάλλω!!
Μαζὺ τῆς νάμαι αἰώνια, μ' αὐτὴν νὰ ζῶ μονάχα
Καὶ τότε, χάρε ἀχόρταγε, τί θὰ με βλάψῃς τάχα!!

ΔΙ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ,

ΠΕΣ ΜΟΥ...

Γιὰτὶ, πουλί μου ζηλεμένο
Δὲν ἤλθες ψὲς κάτω στὴ βρύση
Καὶ μ' ἔκαμες νὰ περιμένω
Ὡς ποῦ ὁ ἥλιος νὰ δύσῃ;

Μήπως τὸ ἔμαθ' ἡ μαμά σου
Πῶς σ' ἀγαπᾷ καὶ δὲ σ' ἀφίνει
Νερὸ νὰ πέρνης μοναχὴ σου
Ἀπὸ τὴν ἴδια τώρα κρήνη;

Μήπως ἀρρώστησες, μικρά μου,
Κ' εἶσαι γεμμένη στὸ κρεββάτι
Καὶ θε νὰ κάμνης τὴν καρδιά μου
Τὲς νύχτες νὰ μὴ κλίνῃ μάτι;...

Ἡ μὴ θυμῶνεις, ποῦ σοῦ ρίχτω
Κάποτε βλέμμα ἐρωτευμένο;
Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ δείχτω
Πῶς σ' ἀγαπᾷ τ' ὀρφανεμένο;...

Πὲς μου, ἄχ, πὲς μου, τὸν καυμένο,
Γιὰτὶ δὲν ἤλθες ψὲς στὴ βρύση
Καὶ μ' ἔκαμες νὰ περιμένω,
Ὡς ποῦ ὁ ἥλιος νὰ δύσῃ;

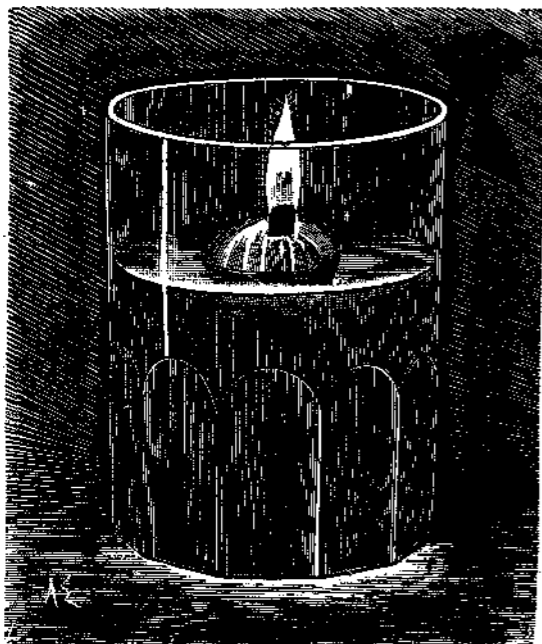
Αὐγουστος 1900

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΚΑΝΑΗΛΑ ΕΚ ΒΑΛΑΝΙΑΙΟΥ

Η βάλανος, τό κοινώς βαλανίδι δύναται νά χρησιμεύσῃ ἡμῖν παρά τήν ἑτέραν αὐτῆς βιομηχανικήν χρῆσιν καί ὡς κανδήλα;

Μερικοὶ θ' ἀπορήσωσιν ἐν τούτοις, ὅτι δι' αὐτῆς κατορθοῦται φωτισμός ἀπλούστατος, ἀκίνδυνος καί καθαρώτερος τοῦ ἐλαίου, καθόσον δέν ἀπαιτεῖται ἢ μόνον ὕδωρ ἐντός ποτηρίου.

Τρυπήσατε τήν βάλανον διά βελόνης ραψίματος καθ' ἑλάς αὐτῆς τὰς πλευράς, θέσατε ταύτην ὅπως μουσχεύσῃ ἐντός ἐλαίου ἐπὶ τινὰς ὥρας, μεθ' ὅσχηματίσετε ὀπῆν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας μέχρι τοῦ κέντρου, τοποθετήτε ἐντός ταύτης κλωστήν τινὰ βάμβακος, ἐν εἶδει θρυαλλίδος καί θέτετε ἐντός ποτηρίου ὕδατος.

Τό δ' ἐσπέρας ἀνάπτετε τήν κανδήλαν σας ταύτην, ἥτις θά διαρκέσῃ μέχρι τῆς πρωίας. Δέον ὅμως νά προσέχητε, ὥστε ἡ βάλανος νά πλέῃ ἐν ἰσορροπίᾳ καί νά ἐκλέγητε τοιαύτην μᾶλλον πλατεῖαν, περικόπτοντες ἐν ἀνάγκῃ αὐτήν, ὡς παρίστησιν ἡ ἀνωθι εἰκὼν.

Φ. Η.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΝ ΑΔΙΑΘΕΣΙΑΙ

Τό νευρικόν σύστημα ἀπαιτεῖ πλήρη ἀνάπαυσιν μετά τὰ πλήγματα τὰ ὁποῖα καταφέρει ἐπ' αὐτοῦ ἐκάστοτε ἡ λύπη ἢ αἱ πνευματικά στενοχωρία.

Μακρὰ παρατηρήσεις ἱατρικαί ἀπέδειξαν, ὅτι τὰ φυσικά ἀποτελέσματα τῶν λυπηρῶν συγκινήσεων εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ προκαλούμενα ὑπὸ τῶν σωματικῶν παθημάτων, ὁποῖα εἶνε ὁ κόπος, τό κρυολό-

γημα, ἡ αἰτία, ἡ ἀπώλεια τοῦ αἵματος. Ὑπάρχουν ἀπειρα παραδείγματα ζώων, ἴδια κυνῶν γαλῶν καί πτηνῶν, ἅτινα ἀπέθανον ἀπὸ νοσταλγίαν ἢ ἀπὸ μαρasmus, προελθόντα ἀπὸ μεγάλην λύπην, ὡς νά ἦσαν ἄνθρωποι ἢ νεκροφίλα τῶν ζώων ἐκείνων ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ θρέψις τῶν ἰσθῶν τοῦ σώματός των εἶχε διακοπῆ καί ὅτι τὰ ὄργανα τῆς ζωῆς εἶχον ὑποστῆ τὸν ἴδιον ἐκφυλισμὸν, τὸν ὁποῖον φέρουν ἡ διὰ φωσφόρου δηλητηρίασις καί τὰ σπέρματα τῶν μασματικῶν ἀσθενιῶν.

Αἱ τῆς λύπης ἀδιαθεσίαι δέν εἶνε ἀπλῶς ποιητικὸς ὁρος. Ἡ πικρία τῆς ἀπογοητεύσεως εἶνε πραγματική. Ὑπάρχουσι δὲ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μόλις ἀκούσουσι λυπηρὸν τι ἀγγελμα, αἰσθάνονται ἀνούσιον πικρίαν εἰς τὸ στόμα. Εἶνε τὸ δηλητήριον τῆς λύπης. Οἱ δὲ εἰδικῶς ἀσχοληθέντες εἰς τὰς ψυχικὰς παθήσεις, λέγουσι, ὅτι καί ἀνωφελὲς καί ἐπικίνδυνον εἶνε διὰ τὸν ὑποστάντα οἰονδήποτε ἰσχυρὸν κλονισμὸν τῆς ψυχῆς, νά καταφύγῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν μελέτην, τὰ ταξείδια ἢ τὰς ματαίας διασκεδάσεις, διὰ νά γείνη καλά. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὄλος ὁ ὄργανισμός του ἀνατρέπεται καί παραλύει καί ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἡ πρόσκαιρος μόνωσις καί ἀνάπαυσις διὰ νά διορθωθῇ. Δέν πρέπει νά παραμελῇ κανεὶς τὴν θεραπείαν τῆς τοιαύτης λύπης του. Θεραπείαν ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ τραυματίου ἢ τὴν τοῦ διασωθέντος ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Ἡ μόνωσις εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἡ ἀνάπαυσις, ὁ ὕπνος, ἡ ὑγιεινὴ καί ἐλαφρὰ τροφή, ὁ ἥλιος, ἡ ἀπασχόλησις εἰς ἐργασίαν ἢ ψυχαγωγίαν ἢ ὁποῖα δέν κουράζει οὔτε τὸ πνεῦμα οὔτε τὸ σῶμα—ἴδου ἡ θεραπευτικὴ διαίτα τοῦ παθόντος ἀπὸ ἰσχυρὰν λύπην

Ο ἱατρός

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΒΕΡΝΙΚΙΟΝ ΑΙ' ΕΠΙΠΛΑΑ

Ἀναμίξετε ἐλαιόλαδον 1/3 λίτρας τερρεβενθίνην 1/4
Εἰς τὸ μίγμα τοῦτο προσθέσατε 1/16 ὄξους καί εἶτα μεταχειρισθῆτε αὐτὸ μετὰ τεμαγίου φλανέλλας μαλακῆς ἀφοῦ τὸ ἀναταράξητε καλῶς.

Ο ΠΑΝΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ

Οἱ ἀσχολούμενοι ἐργάται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων διὰ τὴν ἐξαγωγήν ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς γῆς, τῶν μεταλλευτικῶν προϊόντων αὐτῆς, ἅτινα ὁ πολιτισμὸς κατέστησεν ἀπαραίτητα εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι τὸν ἄνθρακα, τὸ πετρέλαιον, τὸν χαλκόν, τὸν σίδηρον, τὸν μόλυβδον κτλ. καί τοὺς ἄλλους πολυτίμους λίθους, ἀνέρχονται κατὰ τοὺς γενομένους ἐσχάτως ὑπολογισμοὺς εἰς 4,355,204, ἥτοι ὅσοι εἶναι περίπου ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἀνθίνου. Ἦτοι

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν	875,603
» » Γερμανίαν	498,509
» τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας	444,578
» » Ἰνδίας	310,888
» τὴν Κεϋλάνην	310,210
» » Γαλλίαν	292,711
» » Ρωσίαν	239,435
» » Αὐστρουγγαρίαν	219,227
» τὸ Βέλγιον	160,450
» τὴν Ἰαπωνίαν	118,517
» τὸ Τράνσβαλ	100,006

13 ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ 13

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εἰκόνων)

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Βαθυκρῶν ὅμως μετὰ καιρὸν, ἐλαττωθείσης σημαντικῶς τῆς τουρκικῆς δυνάμεως καί ἐπιρροῆς, ἐν ἔτει 1771, ἐπανεστάτησεν ὁ Ἄλῃ-Βέης καί ἐπρόκαλεσε τὸν διορισμὸν του ὡς Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου. Ἀποθανόντος ὁμοῦ τούτου καί τοῦ διαδόχου του, περιήλθεν ἡ ἐξουσία εἰς χεῖρας τῶν ἀρχηγῶν Μαμελούκων.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, προσβλήθεισος τῆς Γαλλικῆς σημαίας ἐν Αἰγύπτῳ, ἐγένετο ἡ περιφημὸς κατ' αὐτῆς ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος, ἐν ἔτει 1798, ὅστις ὀνειρευόμενος τὰς δάφνας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἤθελε ν' ἀντικαταστήσῃ ἀφ' ἑτέρου τὰς ἀποικίας, ἃς ἀπώλεσεν εἰς προηγούμενους πολέμους καί ἐν ταυτῷ ν' ἀπειλήσῃ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὧν τὴν ὁδὸν ἐπεθύμει νά κατακτήσῃ. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη διοργανώθη μετὰ μεγάλης μυστικότητος. Τὴν 7 Ἰουλίου τοῦ 1798 ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ 32,000 ἐκλεκτοῦ στρατοῦ, ἑκατὸν πολεμικῶν πλοίων καί 400 φορηγῶν. Τὴν ἐκστρατείαν δὲ ταύτην, ἥτις θεωρεῖται μία ἐκ τῶν τολμηροτέρων, καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον καταστρέφει μέγα μέρος τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ καί ἐξουσίαζον τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἠκολούθησαν οἱ διασημότεροι σοφοί, ἐπιστήμονες, καλλιτέχναι, μηχανικοί, γεωγράφοι κτλ. τῆς Γαλλίας, διὰ λόγους ἐπιστημονικοῦς, ἱστορικοῦς καί ἀρχαιολογικοῦς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἀφίξεώς του νύκτα, ὁ Ναπολεὼν ἤρξατο τῶν κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας πολεμικῶν ἐργασιῶν του καί τὴν 2 Ἰουλίου κατέλαβε τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Τὴν δὲ 7 Ἰουλίου ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Καίρου, μετὰ 22 χιλ. ἀνδρῶν, ἀφήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸν στρατηγὸν Κλέβερ, μετὰ 8 χιλιάδων. Ἐκτός τούτου εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἱππικόν, ἀπαρτιζόμενον ἐκ δύο χιλιάδων πεντακοσίων

ἰππέων, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μουράτ καί δύο μεραρχίας δραγόνων πεζῶν, ἐκ χιλιάδων πεντακοσίων ἀνδρῶν ἀπαρτιζομένης ἐκάστης τούτων. Τὸ δὲ πυροβολικὸν ἀπηρτίζετο ἐκ 42 τηλεβόλων. Κατὰ τὰς τέσσαρας πρώτας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ στρατὸς ἠναγκάσθη νά διέλθῃ τὰ ἠρημωμένα μέρη τοῦ Δέλτα, ὑπέφερε φρικωδῶς, ἀναγκασθέντος τοῦ Βοναπάρτου νά καταβάλλῃ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰκανότητα καί δραστηριότητα, ὅπως πείσῃ τοὺς στρατιώτας του νά προχωρήσωσι.

Τὸν αἰγυπτιακὸν στρατὸν, συνιστάμενον ἐκ πενήντα χιλιάδων δικήκων οἱ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πασσᾶ ἀντιπροσωποῖ ἐν Καίρῳ τῆς Τουρκικῆς κυβερνήσεως, Ἰβραὶμ καί Μουράτ, οἵτινες ἐφημίζοντο διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἀνδρείαν καί φήμην, συγκεντρώσαντες αὐτὸν παρά τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ διέπραξαν τὸ σφάλμα, δώσαντες τὴν μάχην

Ο Ναπολεὼν πρὸ τοῦ ἀποδιβαζομένου εἰς Ἀλεξάνδρειαν στρατοῦ του.

ἐν τῇ ἐπιτῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Νεῖλου ἐκτεινομένη πεδιάδι, ἀντὶ ν' ἀμυνθῶσιν ὀπισθεν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ συμπλοκὴ ἐγένετο πλησίον τῆς Γίζης, ἀπέναντι τῶν πυραμίδων, ὅτε ὁ Βοναπάρτης μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἶπε τὰς χαρακτηριστικὰς λέξεις:

«Στρατιῶται! ἐκ τοῦ ὕψους τῶν πυραμίδων αὐτῶν, τέσσαράκοντα αἰῶνες σὰς παρατηροῦσι!» Καί ἐνίκησεν, ἐντελῶς

διασκορπίσας τὸν στρατὸν τῶν Μαμελούκων ὑπὸ τὸν Μουράτ, εἰς μάχην, ἥτις ὀνομάσθη, «Μάχη τῶν Πυραμίδων», τοῦ Ἰβραὶμ δραπετεύσαντος πρὸς τὴν Συρίαν καί μὴ κατορθώσαντος τοῦ Ναπολέοντος νά τὸν συλλάβῃ.

Ὁ Ναπολεὼν διὰ νά περιποιηθῇ τὸ ἰθαγενὲς στοιχεῖον, ἐπροστάτευσεν τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν, παρευρίσκειτο εἰς ἀραβικὰς τελετὰς καί ἐνίοτε ἐνεδύετο ὡς Αἰγύπτιος. Τῇ βοήθειᾳ δὲ τῶν γάλλων ἐπιστημόνων, κατάρθρωσεν ὁ Ναπολεὼν νά δώσῃ ὅλως νέαν ὄψιν εἰς τὸ Κάϊρον καί νά διοργανώσῃ εἰς ἀληθῆ Εὐρωπαϊκὴν διοίκησιν.

Ἐν τούτοις μέρος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Δεσαίξ κατεδίωκε τὸν ἀγέρωχον Μουράτ, ὅστις εἶχε συγκεντρώσει ἕτερον ἀρκετῶν στρατῶν πρὸς τὴν ἄνω Αἰγύπτου καί ἔβου δὲς νικηθεῖς, πλησίον τοῦ Φαγιούμ καί δεῦτερον πλησίον τοῦ Γκίρκε, ἐπάθε τελείαν καταστροφὴν φεύγοντα δὲ, οἱ Γάλλοι τὸν ἠκολούθησαν κατὰ πόδας καί μέχρι τῆς νήσου Φιλῶν, ἔθνα σώζεται ἐτι ἐπιγραφή ἐπὶ τοῦ τοίχου ναοῦ τινος, μαρτηροῦσα τὸ γεγονός.

Κατά τὰς πρώτας εβδομάδας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν Γάλλων εἰς Αἴγυπτον, οἱ Ἄγγλοι, ὡς γνωστὸν, διὰ τοῦ ναυάρχου Νέλσονος καὶ στόλου σχετικῶς μικροῦ, εἶχον καταστρέψει ὁλόκληρον τὸν γαλλικὸν στόλον εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ἀβουκῆρ. Οὕτως οἱ γάλλοι ἦσαν αἰχμάλωτοι ἐν τῇ κατακτῆσει τῶν καὶ ὁ Βοναπάρτης ἔλεγε τῷ Κλέβερ: «Λοιπὸν, στρατηγὲ μου ἢ θὰ μείνωμεν ἐνταῦθα ἢ θὰ ἐξέλθωμεν μεγάλοι, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.»

Ὁ Ναπολέων ἐτοιμάσθη τότε νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Συρίαν, ὅπου ἔρχεν μερικὰς ἐπιτυχίας· δὲν κατόρθωσεν ὅμως νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν τῆς Πτολεμαίδος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον, δις νικήσας τὸν τουρκικὸν στρατὸν παρὰ τὸ Θαβῶρ τῆς Παλαιστίνης καὶ πλησίον τοῦ Ἀβουκῆρ.

Ὁ Ναπολέων ὀλίγον μετέπειτα ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν, ἐνεκα τῶν ἐκεῖ πολιτικῶν περιστάσεων ἀφῆσας τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Κλέβερ. Οὗτος ὅμως ἐδολοφονήθη εἰς τὸ Κάιρον καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἠναγκάσθησαν οἱ Γάλλοι ὑπὸ ἀγγλοτουρκικοῦ στρατοῦ, ἀφοῦ ἀπώλεσαν τοὺς ἰκανωτέρους ἀρχηγούς των, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ τελευταία μάχη τῶν Γάλλων ἦτον ἡ ὑπὸ τὸν Κλέβερ δοθεῖσα, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Μатарίας, παρὰ τοῖς ἐρείπειοις τῆς ἀρχαίας πόλεως τοῦ Ἡλίου, τῆς περιφήμου ἐκείνης Ἡλιουπόλεως, ἣτις κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Φαραῶν περιεῖχε ναὸν, δυνάμενον μετὰ τῆς περιοχῆς του νὰ περιλάβῃ πληθυσμὸν, δώδεκα χιλιάδων. ἦτοι ἱερέων, φυλάκων, ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην κατετροπώθησαν οἱ Τούρκοι, ἀναγκαθῆντες νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ φανατικὸς τις νέος ἀραβὲς ἐκτύπησε δι' ἐγχειριδίου τὸν Κλέβερ, μετὰ τὴν νίκην τῆς Ἡλιουπόλεως· ὁ δὲ διάδοχος αὐτοῦ Μενοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πλουσίαν ταύτην κατακτῆσιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοῦ ἐν Ἀβουκῆρ ἀγγλικοῦ καὶ τινος ἐκ Συρίας εἰσελθόντος εἰς Αἴγυπτον Τουρκικοῦ στρατοῦ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν γάλλων ἐξ Αἴγυπτου, ἤρχισε ν' ἀκούεται τὸ ὄνομα τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ. Οὗτος εἶχε γεννηθῆ εἰς Καβάλλαν, κατὰ τὸ 1769 καὶ ἤρχισε τὸν βίον του ὡς καπνέμπορος. Κατὰ τὸ 1800 ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον μετὰ σώματος Ἀλβανῶν τοσοῦτον δὲ διεκρίθη εἰς τὸν κατὰ τῶν Γάλλων πόλεμον καὶ εἶτα εἰς τὸν μετὰ τῶν Τούρκων καὶ Ἀλβανῶν ἐμφύλιον, ὥστε κατὰ τὸ 1805 ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Πύλης πασσᾶς τῆς Αἴγυπτου. Κατόρθωσε δὲ τότε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρόπολιν

τοῦ Κάιρου, νὰ νικήσῃ τοὺς Ἄγγλους, οἵτινες κατεῖχον τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὴν Ροζέττην, ν' ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς Μαιμελούκους, οὓς ἐφόνευσε μέχρις ἐνός, ἐξ ἐνέδρας, εἰς Κάιρον καὶ τέλος ἐπολέμησε νικηφόρος πάντοτε εἰς τὴν Ἀραβίαν, μετὰ τοῦ θετοῦ υἱοῦ του Ἰμβραήμ, διοργανώσας τὸν πρῶτον τακτικὸν ἐκ Φελλάχων στρατὸν τῆς Αἰγύπτου, τῇ βοηθείᾳ Γάλλων ἀξιωματικῶν.

Τὸν στρατὸν ἀκριβῶς τοῦτον καὶ τὸν στόλον, τὸν ὁποῖον ὁμοίως ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε παρασκευάσει, ἐχρησιμοποίησεν ὁ Μεχμέτ-Ἀλῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ κυριάρχου του Σουλτάνου, εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἐν καιρῷ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τῷ 1824. Ὡς γνωστὸν, ὁ Ἰβραήμ κατέκτησε τὴν Πελοπόννησον καὶ κατέλαβε τὸ Με-

σολόγγιον, ὁ δὲ αἰγυπτιακὸς στόλος, ὃν μάτην ἐπεχείρησε νὰ πυρπολήσῃ ὁ Κανάρης, ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἀλεξάνδρειας, κατεστράφη ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τοῦ Ναυαρίνου, μετὰ τοῦ συμπολεμοῦντος τουρκικοῦ στόλου, ὑπὸ τῶν στόλων τῶν προστατῶν Δυνάμεων.

Ἐκτότε ἡ Αἴγυπτος εὐρέθη εἰς δεινὴν οικονομικὴν θέσιν ὅτε, δὲ ἡ Τουρκία ἐ-

νικήθη ὑπὸ τῆς Ρωσσίας, ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἐνόμισεν εὐθετον τὴν στιγμήν καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν του. Τῷ 1831 εἰσέβαλεν εἰς τὴν Συρίαν, ἐπὶ κεφαλῆς πολυαριθμοῦ στρατοῦ, καθυπέταξε ταύτην, τῷ δὲ 1839, θελήσαντος τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς Αἰγυπτίους, ἀπέστειλε κατ' αὐτῶν μεγάλας στρατίας μετὰ ἰσχυροῦ στόλου, ἀλλὰ ἐνίκηθη καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ κατὰ κράτος καὶ ἡ νίκη αὕτη τῶν αἰγυπτίων θὰ εἶχε μεγάλας καὶ σοβαρὰς συνεπείας, ἂν μὴ παρενέβαινον αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις.

Ὁ Μεχμέτ-Ἀλῆς εἶχε στρατὸν τότε ἐκλεκτὸν ἐξ ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδων ἀποτελούμενον καὶ εὐκόλως εἶχε καταστῆ ὁ ἰσχυρότερος κυρίαρχος τῆς Ἀνατολῆς. Θὰ καθυπέτασε δὲ καὶ τὸν θρόνον τοῦ Σουλτάνου, ἐὰν ἡ Ἀγγλία, ἡ Πρωσία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ρωσία δὲν ἐπροστάτεον αὐτὸν καὶ ἐπέβαλλον τὴν εἰρήνην. Ἡ Γαλλία τότε ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ οὐδέτερα, ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ ἐκτεθῆ, καθ' ἕσπον εἶχε συνδράμῃ τὴν πολιτικὴν τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ. Ἀγγλικὸς δὲ στόλος ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τῆς Ἀλεξάνδρειας, ἠνάγκασε τοῦτον νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν. Τὴν δὲ 1ην Ἰουλίου 1841 ἐξεδόθη Φερμάνιον, δι' οὗ παρεχωρήτο εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ ἡ κληρονομικὴ διοίκησις τῆς Αἰγύπτου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣ ΕΣΗΓΩΝ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἔπαθε τὰς φρένας καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν ὁ υἱὸς του Ἰβραήμ. Οὗτος ὅμως ἀπέθανε τῷ 1848, μετὰ ἐν ἔτος δὲ ἀπεβίωσε καὶ ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς, καὶ οὕτως ἡ διοίκησις περιήλθεν εἰς τὸν ἕγγονον αὐτοῦ Ἀββᾶν Α'.

Ὁ Μεχμέτ-Ἀλῆς δὲν ὑπῆρξε μόνον φιλόδοξος πολεμάρχης, ἀλλὰ καὶ ἱκανὸς καὶ δραστήριος διοικητής, ἐργασθεὶς μετὰ ζήσεως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τὴν διάδοσιν τῆς παιδείας ἐν Αἰγύπτῳ. Οἱ δὲ γάλλοι ἀρχῆθεν παρέσχον αὐτῷ τὴν συνδρομὴν των, οἵτινες μεταξῷ τῶν ἄλλων τοῦ πολιτισμοῦ μέσων, ἐπανεφέρον τὸ παλαιὸν σύστημα τῆς συγκοινωνίας διὰ διωρύγων, τοῦ Φαγιούμ μετὰ τοῦ Δέλτα. Ἡ πόλις τοῦ Καρτούμ, ἣτις διεδρα-

Ο ΚΛΕΒΕΡ ΕΝ Τῇ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧῆΙ

μάτισε σημαντικὸν μέρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἣτις κέκληται νὰ γίνῃ ἐν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Ἀφρικῆς κέντρων, εἶναι ἔργον τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ἦν αὐτὸς ἱδρυσεν ἐν μίᾳ τῶν ἐκστρατειῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ 1821, ὅπως ποιήσεται ταύτην πρωτεύουσαν τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἃς προσεκόλλησε τῇ Αἰγύπτῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Αἰ γ υ π τ ι α κ ὸ ν Σ ο υ δ ᾶ ν. Ἰσως δὲ ἴδωμεν τὸ Καρτούμ, ἐνεκα τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ τοποθεσίας, νὰ γίνῃ βαθμηδὸν τὸ κέντρον παντὸς ἐμπορίου, ἀπάσης τῆς ἀπεράντου καὶ πλουσίας κοιλάδος τοῦ ἄνω Νείλου. Οὕτω δὲ καταστήσεται διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρεια ὑπῆρξε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ὁ πληθυσμὸς ἤδη τοῦ Καρτούμ, τῆς πρωτεύουσας ταύτης ἤδη τοῦ Σουδᾶν, ὑπερβαίνει τὰς πενήκοντα χιλιάδας κατοίκων.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ὀφείλει τὴν ἀναγέννησιν τῆς εἰς τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ, καθόσον, ἐνῶ μετὰ τὴν Ρώμην καὶ τὸ Βυζάντιον ἡ πόλις αὕτη ἦτον ἡ μεγαλειτέρα πόλις τοῦ ρωμαϊκοῦ κόσμου καὶ περιεῖχε 400,000 κατοίκους, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἀραβες τοῦ Ἀμροῦ κατέκτησαν αὐτήν, περιέπεσαν εἰς τοιαύτην κατὰπτωσιν, ὥστε, ὅποταν ἀνήλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου ὁ Μεχμέτ-Ἀλῆς, δὲν ἦτον ἡ μία

πολύνη, ἀποτελουμένη ἀπὸ 6,000 μόνον ψυχᾶς. Ἄπαν δ' ἐκεῖνο τὸ μέγα ἐμπόριον, ὅπερ διενεργεῖτο ἐκεῖ, εἶχε μεταφερθῆ εἰς τὴν πόλιν τῆς Ροζέττης, ἣν καλίφη τις ἀραβ, εἶχεν ἱδρῦσει τῷ 870 ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ δευτέρου δυτικῶ κλάδου τοῦ Νείλου, ἣτις μόλις εἶχε τριακόντα χιλιάδας κατοίκους κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος· σήμερον δὲ ἔχει μόλις δεκαπέντε, ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀλεξάνδρειας ἀνέρχεται εἰς 200,000 ψυχᾶς.

Ὁ Μεχμέτ-Ἀλῆς κατιδὼν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς προμηθείας γλυκέος ὕδατος εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατεσκευάσε διὰ πολλῶν θυσιῶν τὸ μεγαλιέτερον καὶ ἴσως ὀφελιμώτερον ἔργον τῆς χώρας, τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος Μαχμουδίας, εἰς ἣν εἰργάσθη ὁλόκληρος στρατὸς ἐκ φελλάχων καὶ χιλιάδες ἐργατῶν ἀπέθανον ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς δυσαντερίας. Ἐχει μῆκος 78 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 30 μέτρων καὶ δι' αὐτοῦ μετακομίζονται διὰ πλοισαριῶν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Αἰγύπτου ὅσα προϊόντα εἶναι προωρισμένα διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἀπὸ Κάιρου εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ πλοῦς διὰ μέσου τοῦ Νείλου ἀφ' ἐνός καὶ τῆς διώρυγος ταύτης ἀφ' ἑτέρου, ἐκτελεῖται, διὰ μὲν τῶν αἰγυπτιακῶν πλοισαριῶν, ἐν διαστήματι τεσσάρων ἡμερῶν, διὰ δὲ τῶν ἀτμοπλοίων εἰς δύο ἡμέρας. Τὸ ταξείδιον τοῦτο θεωρεῖται περίπατος ὥρατος καὶ πλήρης ἀπολαύσεως διὰ τὰς πλουσίας ἀλεξανδρινὰς γυναῖκας, καθόσον αἱ κατὰ μῆκος ὄχθαι τῆς διώρυγος ταύτης περιβάλλονται καὶ στολίζονται ἀπὸ πολυαριθμῶν ἀκακίας καὶ συκομύρας καὶ πλησμονῆν ἐργοστασιῶν καὶ ἐξοχικῶν ἐπαύλεων, περιβαλλομένων μὲ κήπους, φοινίκας, βανανέας, βαμβούκους κτλ. Ἡ χώρα αὕτη, ἣτις πρὸ πενήκοντα ἔτων ἦτον ἔρημος, μετεβλήθη ὡς ἰδιὰ μαγείας, ἐν τῷ ὀλίγῳ χρονικῷ διαστήματι εἰς ἀπροσδόκητον θέαμα ἐνεργείας καὶ προόδου.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ, ἐγένετο ἡ ἀρχὴ καὶ ἑτέρου σπουδαίου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἔργου, τοῦ Νειλοφράκτου, ὀλίγον βορειότερον τοῦ Κάιρου, ἔχοντος τετραπλοῦν σικοπὸν, τῆς διανομῆς τῶν ὕδατων καταλλήλως, εἰς τρόπον ὥστε, νὰ μὴ μεταχειρίζονται πλέον ὑδραυλικὰς μηχανὰς εἰς ἀνώψωιν τοῦ ὕδατος καὶ ὅπως καθιστῶσι πλειυσίμους τοὺς βραχίονας τοῦ Νείλου, ἐν καιρῷ ξηρασίας. Συνάμα ὁ νειλοφράκτης ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γέφυρα, διὰ τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ διαβάσεις καὶ ἐν ταύτῳ, διὰ τῆς κατασκευῆς ἐπ' αὐτοῦ ἔχρωματικῶν ἔργων, ν' ἀποτελῆ ἰσχυρὸν προπύργιον κατὰ πάσης ἐχθρικής πρὸς τὸ Κάιρον ἀποπείρας, βορειόθεν. Ἦδη ὅμως ὁ Νειλοφράκτης, μόνον ὡς μέσον συγκοινωνίας χρησιμεύει μετὰ τῶν δύο ἀκτῶν τοῦ Νείλου. Ὁ Μεχμέτ πρὶν ἀποθάνῃ, κατεσκευάσε καὶ διάσημον τζαμίον ἐν Κάιρῳ, ὅπερ φέρει δύο παμμεγέθεις μιναρέδες καὶ ἐν ᾧ ἀναπαύονται τὰ ὄστα του.

Ὁ Ἀββᾶς Α' ἐβασίλευσε μόνον ἐπὶ πενταετίαν καὶ ἦτο περιωρισμένου πνεύματος· ὁ δὲ διάδοχος τούτου Μωχάμεδ-Σαῖδ, τέταρτος υἱὸς τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, ἐποίησατο πολλὰς βελτιώσεις ἐν Αἰγύπτῳ, ἐμφοροῦμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ τούτου· ὑπ' αὐτὸν δὲ κατεσκευάσθησαν οἱ πρῶτοι σιδηρόδρομοι καὶ ἤρχισαν αἱ μελέται διὰ τὴν τομὴν τοῦ Σουεῖ.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΗΧΩ

Η ΙΑΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ

Ἐχάθη λοιπόν ἐκεῖνος! ἔχάθη ὁ ἀγαπητός καὶ ἡ ἐλπίς της! δὲν θὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον! ἡ θάλασσα φεῦ! ἡ τρομερὰ αὐτὴ φαγέδαινα τὸν κατέπνιξεν εἰς τοὺς κόλπους της.

Πῶς ἐπέτρεψεν τοιοῦτον ἀδίκημα ὁ θεός;

Καὶ τὰ δάκρυα κατεπλημμύρουν τὰς παρειὰς τῆς ὠραίας κόρης. Μετὰ δὲ τὴν ἐκρηξίν τῆς πρώτης θλίψεως καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς καρδίας της, διεδέχθη ταύτας τρομακτικὰς ἡσυχία καὶ ἀνάπαυλα, φοβερωτέρα τῶν θρήνων καὶ ὀδυρῶν τῆς τάλαινης ταύτης καρδίας. Ἦδη ἡ νεανίς αὐτὴ ἐφησυχάζεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκατανοήτῳ ταύτῃ ἡσυχίᾳ ἐσκέπτετο ἐνδομύχως καὶ σιωπηλῶς, ὡς νὰ τῇ ἐφαίνετο ἀμφίβολον καὶ σκοτεινὸν τὸ πρό αὐτῆς μέλλον.

Τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ἀπώλλετο. Τί ὠφελεῖ πλέον εἰς αὐτὴν νὰ ζῆσθ; Οὐδόλως τὴν μέλλει διὰ τοὺς γονεῖς της, οἵτινες πάσας τὰς ἐλπίδας τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐναπέθετον. Ὅχι, ὁ ἔρως εἶναι ἐγωιστής. Αὐτὴ τὸν θάνατον μόνον ἐπιζητεῖ, τὸν θάνατον, ὅστις θὰ τὴν ἐνώσῃ μετ' ἐκεῖνον καὶ θὰ τῇ δώσῃ συνάμα τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν λήθην. Ἀλλὰ διὰ τίνας μέσου;... Ἄ, εὐρέθη, θὰ μεταβῇ πρὸς τὴν λίμνην, ἥτις ἀκριβῶς τόσας ἀναμνήσεις ἐνέχει καὶ ὅλως ἡσυχῶς καὶ ἀθορύβως θὰ πέσῃ ἀπὸ τινος καταλλήλου μέρους ἐντὸς καὶ τὸ πᾶν θὰ τελειώσῃ.

Τὸ σχέδιόν της οὕτως ἐγένετο, ὀριστικῶς πλέον ἀπεράσισε καὶ ἡ ἀπόφασίς της αὐτὴ κατέπνιξε τὴν ταραχὴν, τὴν θλίψιν καὶ τὸν πόνον της.

Πλησιαζούσης ἤδη τῆς νυκτός, λέγει πρὸς τὴν μητέρα της, ἐλθούσαν ἡσυχῶς νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ προσκέφαλον τῆς κλίνης της:

— Εἶμαι καλεῖτερα, μητέρα, ἄφασέ με μόνην νὰ ἡσυχάσω καὶ πῆγαινε καὶ σὺ εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Δὲν θέλεις πλέον τίποτε, παιδί μου;

— Ὅχι, πλέον τίποτε, μητέρα μου καὶ δύο δάκρυα ἔρευσαν ἐκ τῶν παρειῶν της, ὅτε τὸ τελευταῖον ἤγειρε τὴν κεφαλὴν νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα της, ἀπερχομένην καὶ τὸν πατέρα της ἐν μεγάλῃ θλίψει, βαδίζοντα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Μετ' ὀλίγον οἱ γονεῖς της ἀπεσύρθησαν, ἐντελῶς ἡσυχῶι, νομίζοντες, ὅτι ἡ θυγάτηρ τῶν παρηγορεῖτο οὕτω μόνῃ καὶ ἀπόλυτος ἡσυχία ἐπεκράτει ἐν τῷ οἴκῳ.

Ἡ νύξ ἐν τούτοις προухάρε καὶ ὁ οὐρανὸς ἤτο θαυμάσιος. Τὸ δὲ γλυκυδερκὲς φῶς τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὸ χωρίον μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ γωνίας ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἐκρύπτετο

ὀπισθεν μικροῦ τινος μελανοῦ νέφους, ἵνα ἀναφανῆ καὶ πάλιν λαμπροτέρα καὶ ὠραιότερα.

Μετὰ μίαν ὥραν λευκὴ τις σκιά ἀνεφαίνεται, ὅλως μόνῃ, ταχέως βαδίζουσα τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου καὶ ὀλονὲν στρέφουσα ὑπόπτως τὴν κεφαλὴν, μήπως τὴν ἴδῃ τις, ἀλλ' οὐδεὶς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην φαίνεται οὐδαμοῦ. Πάντες ἔχουσιν ἤδη κατακλιθῆ. Ἡ Ἰουλία προχωρεῖ, ἀπομακρύνεται ἐν τάχει τῶν οἰκιῶν καὶ μετ' ὀλίγον καταυγάζον ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ πλήρης οὐρανίας εὐχαριστήσεως, σπεύδει πρὸς τὴν λίμνην. Αἴφνης ἵσταται, παρατηρεῖ τὸν οὐρανὸν καὶ νομίζουσα, ὅτι ὁ Παῦλος τὴν περιμένει ἐκεῖ, ὅλως ἐνθους μειδιᾷ καὶ ἐνδομύχως τῷ λέγει, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶναι πλησίον του.

Πρὸ τοῦ χείλους τῆς λίμνης σταματᾷ καὶ ποικίλαι σκέψεις τῇ ἔρχονται κατὰ νοῦν. Ἡ ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν, τὴν κατακυριεύει. Τὸ βλέμμα της συναντᾷ τὴν μικρὰν λέμβον, μετ' ἧς τοσάκις διέτρεξε τὴν λίμνην καὶ εἶτα παρατηρεῖ τὴν μεγάλην ὄρν, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ἔδωκε καὶ ἔλαβε τὸν αἰώνιον ὄρκον καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ὁ μόνος μάρτυς τοῦ ἀτυχοῦς ἔρωτός της. «Ποσάκις, διελογίσθη, ὁ Παῦλος αἰφνιδίως δὲν ἀνεφάνη ἐκεῖθεν, χάριν παιδείας, διὰ νὰ μετ' ἐρωτᾷ!»

Ἡ φαντασία της αἴφνης τὴν σκοτίζει καὶ διακρίνει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕδατος, τὴν κεφαλὴν τοῦ μνηστῆρος της καὶ εἶτα τὰς χεῖρας του κινουμένας καὶ ζητοῦντα βοήθειαν. Ἀναθαρρύνει τότε, ἀναλαμβάνει δυνάμεις καὶ ζητοῦσα μεγαλοφῶνως συγγνώμην ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ἀποβάλλει μικρὸν λεπτὸν μανδύλιον, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ὕδωρ.

Τὸ ψῦχος τοῦ ὕδατος τὴν παγώνει, ἀλλ' αὐτὴ θαρροῦσα, ὀλονὲν εἰσέρχεται καὶ φθάνει μέχρι τοῦ στήθους καὶ εἶτα μέχρι τῆς σιαγόνας, ἀλλ' ἐν βῆμα ἀκόμη πρὸς τὰ πρόσω καὶ δὲν εὐρίσκει πλέον στερεὸν ἔδαφος καὶ ἀφίεται εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ὑγρᾶς στρωμνῆς, ἥτις ἀμέσως τὴν ἄγει καὶ τὴν φέρει πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰ μέσα.

Αὐτοστιγμῆ ὁμοῦ δύο ἄνδρες, ἐσπευμένως τρέχοντες, φθάνουσι πρὸ τῆς ἀκτῆς τῆς λίμνης, κράζοντες:

— Ἰουλία! Ἰουλία!

Ἄλλ' ἡ ἡχώ μόνῃ ἀπαντᾷ εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν, οὐδεμίαν δὲ κίνησιν τοῖς δίδει ἐλπίδα. Μόνοι δὲ οἱ μεγάλοι ἀπομακρυνόμενοι κύκλοι ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐνθα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἡ τάλαινα κόρη, ἐσημείωνον ἐτι ἐπ' ὀλίγον τὸ μέρος, ὅπου διεδραματίσθη τὸ δράμα.

Παρατήρησαν ἀμφότεροι τοῦτο καὶ ῥῆγος φυχρὸς διεχύθη εἰς ἅπαν αὐτῶν τὸ σῶμα.

Δι' ἐνός ἀμέσου ἀλματος ὁ εἰς τούτων πηδᾷ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ κολυμβῶν σπεύδει πρὸς τὸ ση-

μεῖον τῶν κύκλων, ὅπου φουσαλίδες τινὲς ἀνερχόμεναι, προδίδουσιν ἐτι τὴν ὑπ' αὐτοὺς ἀπολυμένην ζῶν. Φθάνει ταχέως ἐκεῖ, βυθίζεται, χάνεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ μετ' ὀλίγον ἀναφαίνεται ἀπρακτος ἀσθμαίνων καὶ ἀναλαμβάνων ἀέρα καὶ εἶτα πάλιν βυθίζεται καὶ πάλιν ἀναφαίνεται, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην κρατῶν ἐν τι σῶμα ἀδρανὲς εἰς χεῖρας του. Εἶναι ἐκεῖνη, ἡ τάλαινα κόρη, ἡ ἀτυχῆς Ἰουλία, ἥς τὸ ὠραῖον, συμπαθὲς καὶ γελῶν ἤδη πρόσωπον ἐφώτιζον αἱ ἐπηγγυωμένα ἀκτίνες τῆς σελήνης. Διειτρεῖ ὀλην ἐτι τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς, ἡ δὲ λευκὴν αὐτῆς κόμη, μεμουσχευμένη ἐκ τοῦ ὕδατος, μετέβαλλεν ὀλίγον τὰ χαρακτηριστικὰ της καὶ ἀπῆλπιζεν ἐντελῶς τοὺς σωτήρας.

Ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀνδρῶν, μὴ χάσας καιρὸν, εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς λέμβου καὶ αὐτὸς λαμβάνει τὰ κωπία καὶ πλησιάζει αὐτούς. Ὁ πρῶτος τότε συλλαμβάνει τὴν λέμβον διὰ τῆς μᾶς χειρὸς, ἐνῷ διὰ τῆς ἐτέρας, κρατῶν τὴν κόρην καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ λέμβῳ συναδέλφου του, κατορθώνουσι νὰ ἀναβιβάσωσιν ἐπ' αὐτῆς τὴν κνιγμένην καὶ ἀμέσως σπεύδουσιν εἰς τὴν ξηρὰν.

Τότε ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν λαμβάνει μόνος τὴν Ἰουλίαν ἐντελῶς ἀναίσθητον εἰς τοὺς βραχιόνάς του καὶ τὴν μεταφέρει ἐσπευσμένως εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὁ δεύτερος τὸν ἀκολουθεῖ. Μετ' ὀλίγον φθάνουσιν ἐκεῖ, ἡ μήτηρ ἀναστενάουσα μηχανικῶς τὴν ὑποδέχεται, τὴν τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ οὐδεμίαν κραυγὴν ταραχῆς, ἀλλ' ἀναλαβούσα, ὡς ἐκ θαύματος θάρρος, ἤρξατο νὰ τῇ προστρέψῃ τὰ μέλη. Μετὰ μᾶς δὲ ὥρας συνεχῶν περιποιήσεων, ἡ ἀναπνοὴ τῆς κόρης ἐπανῆλθεν ἀσθενῆς καὶ εἶτα βαθμηδὸν ἰσχυροτέρα καὶ τέλος κανονική.

Ἡ Ἰουλία ἐσώθη. Ἦνοιξε τέλος τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρῶτον της βλέμμα ὑπῆρξε διὰ τὸν Παῦλον, τὸν ὁποῖον εἶδεν ἄνωθι αὐτῆς, παρακολουθούντα μετ' ἀγωνίας τὰς κινήσεις της καὶ ἀναμένοντα ἀνυπομόνως τὴν σωτηρίαν της. Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ διακόψῃ τὸ ὄνειρον, ὅπερ ἐφαντάσθη, ὅτι ἐξηκολούθει βλέπουσα, κλείει ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς της, ὅτε ὁ Παῦλος διὰ γλυκείας φωνῆς, τῇ λέγει ἡσυχῶς, μορμουρίζων εἰς τὸ οὖς:

— Εἶμαι ἐγώ, Ἰουλία, δὲν ἐπνίγην, σὺ νεύθε καὶ ἀκουσον με, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἰουλία ἤνοιξεν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρατήρησεν αὐτὸν μετ' ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως ἐνταυτῷ.

— Εἶμαι ὁ Παῦλος, ἐξηκολούθησε λέγων αὐτῇ, ὁ μνηστῆρ σου, ὁ ἀγαπῶν σε πάντοτε, σύνεθε καὶ μὴ φοβεῖσαι, δὲν ἔχεις τίποτε, ἐγέρθητι.

Αἱ λέξεις αὗται, αἵτινες εἰσῆλθον τοσοῦτον γλυκέως εἰς τὴν καρδίαν της, ὡς μουσικὴ θεσπέσια καὶ γλυκυτάτη, τὴν ἔκαμον νὰ συνέλθῃ, νὰ

κινήθῃ ὀλίγον καὶ ἀνοίξασα πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐζήτησε νὰ ἐνοήσῃ καὶ ἀντιληφθεῖσα τέλος, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ' αὐτοῦ καί:

— Ἄ! σὺ εἶσαι, τῷ λέγει ἡσυχῶς, ναί, σὺ εἶσαι, πῶς ἐσώθη; δὲν ἐπνίγη;... ἄχ! πόσον ὑπέφερον! ἀλλὰ... ἐπέρασεν, ἤδη εἶμαι καλά... Ἀλλὰ; πῶς συνέβη; δὲν ἐπνίγη; ἐπαναλαμβάνει.

— Ὅχι! δὲν ἐπνίγην, θὰ σοὶ τὰ εἶπω ὅλα, ἀλλὰ ἤδη ἡσυχάσων, εἶσαι ἀδύνατος ἀκόμη, μὴ ταράττεσαι...

— Ἄ! ὄχι, πρέπει νὰ τὰ μάθω ὅλα καὶ θὰ γίνω καλά, διέκοψεν αὐτὴ, εἰπέ μου σιγά, σιγά. Καὶ ἐγείρασα ὀλίγον, ἀλλ' ἀσθενῶς τὴν κεφαλὴν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Παῦλον.

Οὗτος δὲ, λαμβάνων τὴν κόμην της: — Εἶναι θαῦμα! πῶς ἐσώθη, εἶπεν, ἀλλὰ τέλος ἐσώθη καὶ τοῦτο ἀρεῖ διὰ νὰ χαροῦμεν.

— Μὰ πῶς, δὲν ἐβυθίσθη τὸ πλοῖον; ἠρώτησε τότε ἡ μήτηρ, μὴ δυναμένη καὶ αὐτὴ νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ πρό αὐτῆς θαύματος.

Τότε ὁ Παῦλος ἠνυχάσθη διὰ βραχείων καὶ ταπεινῆς φωνῆς νὰ τοῖς διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ναυαγίου.

— Εἴχομεν πολὺ κακὸν καιρὸν, λέγει, ὁ ἄνεμος ἀφοῦ κατέστρεψεν ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τοῦ πλοίου, μᾶς ἐρριψεν ἐπὶ τῆς ὑφάλου καὶ ἐκεῖ τὸ πλοῖον μας κατασυντριβέν, ἤνοιξε κάτωθεν, εἰσῆλθον τὰ νερά καὶ ἀμέσως ἐβυθίσθη ὅσῳ σῶμον. Ἀπάντες ἐπνίγησαν, ἐκτός ἐμοῦ καὶ τοῦ ὑποπλοιάρχου, οἵτινες κολυμβῶντες ἐπὶ ὀλίγον ὄρον μίαν νύκτα καὶ ἀλληλοβοηθούμενοι μέχρι τῆς πρωίας, εὕρομεν ἐν ἀτμόπλοιοι, ὅπερ μᾶς παρέλαβε καὶ μᾶς μετέφερεν ἐδῶ.

— Ὁ θεὸς σὰς ἐβοήθησε, γιὰ τὸ παιδί μου, ἐφέλλισεν ἡ μήτηρ.

— Ἐγὼ ἔτρεξα εἰς ἐντάμωσίν σας, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος καὶ δὲν ἐβλεπα τὴν ὥρην νὰ φθάσω ἐδῶ.

— Πότε ἦλθεσ ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία.

— Πρὸ δύο ὥρῶν, ἀλλὰ πρῶτον ἐπέρασεν νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου. Κτυπῶ τὴν πόρτα.

«— Ποῖος εἶναι, μ' ἐρωτᾷ ἡ μητέρα μου.

«— Ἐγώ, ὁ Παῦλος, τῆς λέγω, ἄνοιξέ μου.

«— Πῆγαινε, πῆγαινε, ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μου, μοῦ ἀπαντᾷ καὶ ἡσυχάσε στὸ τάφο σου, θὰ σοὶ κάμω τὰ κόλυβά σου καὶ τὰ σαράντα σου.

«— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κόλυβα καὶ σαράντα, τῆς λέγω, ἀνοίξέ μου, μητέρα, εἶμαι ἐγώ, ὁ Παῦλος σου, ὅλος κρέας καὶ κόκαλο, εἶμαι ζωντανός, ἀνοίξέ μου.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν μοῦ ἀπαντᾷ καὶ ἀκούω νὰ ψιθυρίζῃ προσευχὰς καὶ νὰ λέγῃ «Χριστέ καὶ Παναγιά μου, ἔγιασε, ἄγιασε τὴ ψυχὴν του, σώσε τὸ παιδί μου, πάρε το μαζὶ σου» καὶ τὰ τοιαῦτα.

Συγκινουῦμαι καὶ μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ

καί φοβούμενος μὴ πάθῃ χειρότερα καὶ τρελλα-
θῆ ἢ μητέρα μου ἅμα μὲ ἰδῆ, φεύγω καὶ ἔρχο-
μαι ἀμέσως ἐδῶ.

Ἄλλὰ τὰ ἴδια σχεδὸν ἔπαθα καὶ ἐδῶ, μ' ἐνό-
μισαν διὰ πειθαυμένον καὶ δὲν ἤθελαν νὰ μὲ
ἀναγνωρίσουν, εὐτυχῶς ἦτον ὁ πατήρ σου καὶ τὰ
εἶπομεν ἐν συντομίᾳ.

«— Πού εἶναι ἡ Ἰουλία, τὸν ἐρωτῶ ἀμέσως.

«— Κοιμάται, μοῦ ἀπαντᾷ, τὸ πρῶτὸ τὴν
βλέπεις.

Εὐτυχῶς ἐπιμένω καὶ εἰσέρχομαι πρῶτος εἰς
τὸ δωμάτιόν σου, αὐτὸς μὲ ἀκολουθεῖ, μὲ τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. Δὲν σὲ βλέπω πούθενά
καὶ ὑποπτεύομαι κακόν.

«— Πού εἶναι; τὸν ἐρωτῶ πάλιν.

Κρύπτει τὸ πρόσωπόν του καὶ διὰ μιᾶς φω-
νάζει:

«— Εἰς τὴν λίμνην! θὰ πῆγῃ! Καὶ τρέχει
ἔξω. Τρέχω ταχύτερον, φθάνομεν, βλέπομεν τὸ
νερὸ παραγμένον, τὸ σημεῖον... καὶ... βουτῶ...
καὶ θεέ μου!... σὲ ἔσωσα!...

— Ὁ θεὸς εἶναι μεγάλος! ἐφώνησεν ἡ μήτηρ.

Ἡ Ἰουλία δ' ἐγερθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς:

— Ἡθέλησε νὰ ζήσωμεν, εἶπεν. Καὶ πλη-
σιάζουσα τὸν Παῦλον:

— Σ' ἐνομίσαμεν πνιγμένον, τῷ λέγει.

— Ἀλλά, πῶς τὸ ἐμάθατε σεῖς, ἐδῶ; ἡρώ-
τησεν ὁ Παῦλος.

Σ' ἐπεριμέναμεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνυ-
πομόνας, τῷ λέγει ὁ πατήρ τῆς Ἰουλίας καὶ
μόλις χθὲς ἦλθε τηλεγράφημα ἐδῶ, ὅτι ἡ «Οὐ-
ρανία» ἐβυθίσθη καὶ οὐδεὶς ἐσώθη. Δὲν τὸ εἶπα-
μεν δὲ εἰς τὴν Ἰουλίαν, παρὰ μόλις σήμερον,
μετὰ μεσημβρίαν.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τοῦ Παύ-
λου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ, τῇ
κειμένη ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς λίμνης. Διερχό-
μενοι δὲ μετὰ τὴν τελετὴν πρὸ αὐτῆς, ἡ Ἰου-
λία, καταπόρφυρος ἐξ ὠραιότητος, συγκινήσεως
καὶ φρίττουσα, προσβλέπουσα ἐπὶ τοῦ σημείου
τῆς πτώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τῆς:

— Νὰ βάλωμεν ἓνα βράχο ἐκεῖ, εἶπε καὶ νὰ
θέσωμεν ἓνα σταυρὸν, διότι μᾶς ἔσωσεν ἀμφο-
τέρους.

Ὁ Παῦλος ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καὶ
ἐξῆσαν πολὺ εὐτυχεῖς.

Ροῦς.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Δημοσιογράφος τις ἐζήτησεν ἐσχάτως μεταξὺ
ἄλλων ἐγγράφως τὴν γνώμην διασήμου προσώ-
που, ἐν Εὐρώπῃ, ἐπὶ τῶν τριῶν κάτωθι ζητη-
μάτων:

— Ὅποιαν φιλοδοξίαν εἶχετε ἐν ἡλικίᾳ εἰκο-
σιν ἐτῶν;

— Ὁ βίος ἐπραγματοποίησε τὰ ὄνειρά σας;

— Ὅποια εἶναι ἡ τελευταία σας ἐπιθυμία:
Οὗτος τῷ ἀπάντησεν:

1ον. Τὸ ἰδανικόν μου ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν ἦτο
νὰ γίνω μέγας στρατηγὸς ἢ ναύαρχος, ὅπερ δὲν
ἐπραγματοποιήθη.

2ον. Νὰ νυμφευθῶ ὠραιότατῃ καὶ θελκτι-
κωτάτῃ πλουσίᾳ κόρῃ, μεθ' ἧς νὰ ταξιδεύω
τὸν κόσμον, ἀλλὰ φεῦ! ἔμεινα ἄγαμος.

3ον. Νὰ σχηματίσω χαρακτήρα ἐξαιρετὸν
καὶ νὰ ἔχω καλλίστην συμπεριφορὰν πρὸς ὄλους,
ἀλλ' οἱ καλῆτεροί μου φίλοι διατείνονται, ὅτι
οὐδέποτε εἶδον τοιοῦτον τι!

4ον. Νὰ ἔχω κανονικὸν ἀνάστημα καὶ μαύ-
ρην γενειάδα, πλὴν ἔμεινα κοντὸς καὶ ξανθός.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τελευταίαν μου ἐπιθυμίαν,
εἶναι νὰ μὴ κάμω πλέον χρεὴ! Ὅτ' τὸ κατορ-
θῶσω; δὲν γνωρίζω.

Ροῦς.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΕΛΛΑ ΜΟΥ

ΟΧΙ=ΝΑΙ

Προχθὲς ποῦ ἐκαθήμεθα
'στοῦ Πννειοῦ τὴν ὄχθη
σ' ἐρώτησα ἂν μ' ἀγαπᾷς
καὶ σὺ μὲ εἶπες ὄχι!!!

Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸ ὄχι σου
σ' ἐπίασα στὴν ἀπόχρη
γῆατ' εἶναι ἴσον μὲ τὸ Ναί
τὸ προφερόμεν σου Ὅχι!!!

ΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ

Ἀπὸ τὸ παραθύρι σου
προχθὲς ἐτραγουδοῦσα
καὶ μέσ' στὸ σκότος τὸ βαθύ,
τὸ βλέμμα σου ζητοῦσα.

Αἴφνης ἀντὶ ἐσένας
νὰ δῶ στὸ παραθύρι,
ἡ Μάνα σου μὲ ἔλουσε
μὲ τὸ ΚΑΤΑΒΡΕΧΤΗΡΙ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὸν ἓνα νέον χαιρετᾷς
καὶ μὲ τὸν ἄλλον παίζεις
κι' εἰς ἄλλον τάξεις τὸ φιλι
καὶ μ' ὄλους περιπαίζεις.

Μὰ εἰς ἐμὲ δὲν ἔπευχες
κι' ἀδικῶς ἐγελάσθης
κι, ἀντὶ ἐγὼ σι' ἀγγιστρι σου
οὐ στὸ ἐμόν ἐπίασθης.

Κ' ἐνῶ σὲ εἶπα Σ' ἀγαπῶ
ἐπέισθης Διαβολάκι
καὶ μὲ αὐτὸ τὸ δόλωμα
σὲ πείρα τὸ φιλάκι.
Λάρισα.

Ἄδαμ. Ν. Νικολαΐδης

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΙΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Περὶ τόνων.

Ἡ μουσικὴ κλίμαξ δύναται νὰ λάβῃ διαφο-
ρους μορφάς, ἴτοι νὰ μεταβληθῆ καὶ λάβῃ διὰ
πρῶτον διάστημα ἄλλο φθογγόσημον πλὴν τοῦ Δό.

Ἐκάστη κλίμαξ λαμβάνει τῶν ὀνομασίων αὐ-
τῆς ἀπὸ τὸ πρῶτον φθογγόσημον, τὸ σχηματίζον
τὸ πρῶτον διάστημα τῆς.

Οὕτως ἡ κλίμαξ, ἣν εἶδομεν ὀνομάζεται κλίμαξ
τοῦ Δό, διότι ὡς πρῶτον διάστημα ἔχει τὸ Δό.
Ὡς σχηματίζεται ἡ κλίμαξ τοῦ δό, κατὰ τὸν
αὐτὸν τρόπον δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν καὶ τὴν
κλίμακα τοῦ ρέ, μι, φά, σόλ, λά καὶ σί.

Τὸ πρῶτον διάστημα τῆς κλίμακος ὀνομάζο-
μεν ἐν τῇ μουσικῇ τονικόν.

Κατὰ τὴν μεταβολὴν κλίμακος τινος ὀφείλο-
μεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἐξῆς κανόνα:

«Αἱ θέσεις τῶν τόνων καὶ ἡμιτονίων δεόν νὰ
φυλάσσονται αἱ αὐταί».

Γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ἡμιτόνια κατ' ἀρχὴν εὐρί-
σκονται ἐκ φύσεως μεταξὺ τοῦ 3ου καὶ 4ου ὡς
καὶ 7ου καὶ 8ου διαστήματος.

Ἐὰν λοιπὸν ἕνεκα τῆς μεταβολῆς τῆς κλί-
μακος, τὰ ἐν λόγῳ ἡμιτόνια μετατοπιζοῦνται, τότε
δεόν διὰ τῶν διέσεων ἢ ὑφέσεων νὰ διατηρῶμεν
τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν θέσιν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ
σπαραίτητος ἀνάγκη τῶν διέσεων καὶ ὑφέσεων.

Παραδείγματα.

(Κλίμαξ τοῦ δό) Δό ρέ μι 1/2 φά σόλ λά σί 1/2 δό.
(» » σόλ) Σόλ λά σί 1/2 δό ρέ μι φά 1/2 σόλ.
(» » φά) Φά σόλ λά 1/2 ρέ σί δό ρέ μι 1/2 φά.

Διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὴν κλίμακα τοῦ σόλ,
λαμβάνομεν διὰ τονικόν τὸ φθογγόσημον σόλ
καὶ θέτομεν μίαν διέσιν εἰς τὸ φά, διατηροῦντες
τὴν φυσικὴν θέσιν τῶν ἐπιλοίπων φθογγόσημων.

Πρὸς σχηματισμὸν τῆς κλίμακος τοῦ ρέ, λαμ-
βάνομεν διὰ τονικόν τὸ φθογγόσημον ρέ, καὶ θέ-
τομεν κατ' ἀνάγκην, ἵνα τηρήσωμεν ὡς εἶπομεν,
τὴν θέσιν τῶν ἡμιτονίων, δύο διέσεις μίαν εἰς τὸ φά
καὶ μίαν εἰς τὸ δό.

Οὕτω λοιπὸν διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὴν κλί-
μακα τοῦ λά, θέτομεν τρεῖς διέσεις εἰς τὸ φά,
δὸ καὶ σόλ, τὴν κλίμακα τοῦ μι, τὰς διέσεις
φά, δό, σόλ, ρέ, τὴν κλίμακα τοῦ σί, τὰς διέ-
σεις φά, δό, σόλ, ρέ, καὶ λά: τὴν κλίμακα
τοῦ φά # καὶ διέσεις φά, δό, σόλ, ρέ, λά, μι
καὶ σί.

Περὶ τῶν διαφόρων ἀλλοιώσεων πρὸς
σχηματισμὸν τῶν ἐν ὑφέσει κλιμάκων.

Διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὴν κλίμακα τοῦ φά,
λαμβάνομεν διὰ τονικόν τὸ φθογγόσημον τοῦ φά,
καὶ θέτομεν μίαν ὑφέσιν εἰς τὸ σί, διατηροῦντες
τὴν φυσικὴν θέσιν τῶν ἐπιλοίπων φθογγόσημων.

Τὴν κλίμακα τοῦ σί ἢ σχηματίζομεν διὰ τῶν
ὑφέσεων σί καὶ μι.

Τὴν κλίμακα τοῦ μι ἢ διὰ τῶν ὑφέσεων σί,
μι καὶ λά.

Τὴν κλίμακα τοῦ λά ἢ διὰ τῶν ὑφέσεων σί,
μι, λά καὶ ρέ.

Τὴν κλίμακα τοῦ ρέ ἢ διὰ τῶν ὑφέσεων σί,
μι, λά, ρέ καὶ σόλ.

Τὴν κλίμακα τοῦ σόλ ἢ διὰ τῶν ὑφέσεων σί,
μι, λά, ρέ, σόλ καὶ δό.

Καὶ τὴν κλίμακα τοῦ δό ἢ διὰ τῶν ὑφέσεων
σί, μι, λά, ρέ, σόλ, δό καὶ φά.

Τάξις τῶν διέσεων καὶ ὑφέσεων.

Αἱ διέσεις, ὡς τὰς βλέπομεν ἐγγεγραμμένας
εἰς τὸ μουσικὸν πεντάγραμμον, παράγονται ἀπὸ
πέμπτον εἰς πέμπτον φθογγόσημον, ἀνιῶντες.
Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ πρώτη διέσις τίθεται ἐπὶ τοῦ
φθογγόσημου φά πρὸς σχηματισμὸν τῆς κλίμακος
σόλ ἵνα λοιπὸν εὐρωμεν τὴν θέσιν τῆς δευτέρας
διέσεως πρὸς σχηματισμὸν τῆς κλίμακος τοῦ ρέ,
τότε δεόν ἐκ τοῦ φά ν' ἀνέλθωμεν πέντε φθογ-
γόσημα καὶ ἔχωμεν τὴν θέσιν τῆς ζητούμενης
διέσεως.

Παράδειγμα.

Φά, σόλ, λά, σί, Δό, ρέ, μι, φά, Σόλ, λά, σί, δό, Ρέ.
1 5 5 5

Αἱ διέσεις λοιπὸν ἔρχονται κατὰ τὴν ἀκό-
λουθον σειρὰν

Φά #, Δό #, Σόλ #, Ρέ #, Λά #, Μι #, Σί #.

Τὸ τονικὸν εἰς τὰς μετὰ τῶν διέσεων κλίμακος
εὐρίσκεται κατὰ ἐν διάστημα ὑπεράνω τῆς τε-
λευταίας διέσεως. Δυνάμεθα λοιπὸν λαμβάνοντες
τὴν τελευταίαν διέσιν ἐν τῷ πενταγράμμῳ καὶ
ἀνερχόμενοι κατὰ ἐν φθογγόσημον νὰ εὐρωμεν
τὴν ὀνομασίαν ἢ τὸ τονικόν τῆς κλίμακος· οὕτω
ἐὰν ἔχωμεν μίαν διέσιν ἐν τῷ πενταγράμμῳ τοῦ
φά #, τότε ἡ κλίμαξ εἶνε τοῦ σόλ· ἐὰν ἡ τελευ-
ταία διέσις εἶναι δό # τότε ἡ κλίμαξ εἶναι τοῦ
ρέ, ἐὰν ἡ τελευταία διέσις εἶναι σόλ # τότε ἡ
κλίμαξ εἶναι τοῦ λά κ.τ.λ.

Αἱ ὑφέσεις παράγονται ἀπὸ πέμπτον εἰς πέμ-
πτον φθογγόσημον κατιῶντες· ὡς γνωρίζομεν ἡ
πρώτη ὑφέσις εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ σί, ἵνα εὐρωμεν
τὴν δευτέραν, κατερχόμεθα πέντε φθογγόσημα καὶ
ἔχωμεν τότε ταύτην εἰς τὸ μι.

Παράδειγμα.

Σί, λά, σόλ, φά, Μι, ρέ, δό, σί, Δό, σόλ, φά, μι, Ρέ.
1 5 5 5

(Ἐπεται συνέχεια)

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Αποθανόντος, ὡς γνωστὸν, τοῦ ρέκτου καὶ ἀκαμάτου ἰδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ **Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» Γ. Καθ-δόνη**, ἀνέλαβε ἤδη τοῦτο ἐξ ἀγορᾶς καὶ δύ-νάμει συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ὁ κ. Ἰω. Δ. Κολλάρος, ὅστις συνειργάσθη μετὰ τοῦ μακαριτοῦ ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως τοῦ **Βιβλιοπωλείου** τούτου καὶ μετ' ἄκρας ἐμπι-στασύνης καὶ ζήλου διηύθυνεν αὐτὸ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Ἦδη ὁ νέος διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης τοῦ **Βιβλιοπωλείου «Ἑστίας» κ. Ἰω-άννης Κολάρος**, νέος μετὰ πολλῶν καὶ ἀρίστων προσόντων, φίλεργος καὶ φιλότιμος εἰς ἄκρον ὑπόσχεται νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ζήλου καὶ δραστηριότητος τὰς ἐργασίας τοῦ κατὰστάτητος, ἐλπίζων ὅ-τι καὶ οἱ ἀξιώτιμοι πολυπληθεῖς πελάται αὐ-τοῦ **Συγγραφεῖς, Καθηγηταὶ καὶ Διδά-σκαλοι** θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ περιβάλλωσιν αὐτὸν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐνοίας καὶ ἐμπιστο-σύνης, ὡς πρότερον.

Ὁ κ. Ἰω. Κολάρος ἐρειδόμενος εἰς τὴν καλὴν θέλησίν του καὶ ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου ὅπερ ἀνέλαβε, θέλει προσπαθῆσαι ἀνευ φει-δοῦ κόπου καὶ χιμημάτων νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον αὐτοῦ, ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐκ-δοσὶν καὶ διάδοσιν ἔργων μετὰ πλήρους δρα-στηριότητος καὶ ἀφοσιώσεως.

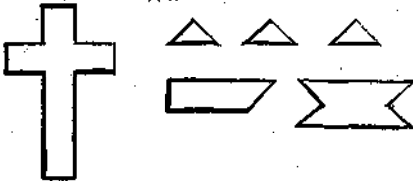
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

4. Αἶνιγμα.

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κω Διατρίβω εἰς Μωρέαν, τὴν Ρωσσίαν κατοικῶ. Εἰς τὸ δῶμά σου μ' εὐρίσκεις, εἰς τὸν οἶκον σου ποτὲ εἰς τὸν τράχηλον δεμμένον μὲ κρατοῦν οἱ πωληταὶ Εἰς τοῦ κώνωπος τὸ σῶμα ἀδιστακτικῶς εἰσχωρῶ Κι' ἐνφ' εἶμαι τσόν μὲγα, εἰς τὸ ὕψος δὲν χωρῶ.

5. Ἀρχιτεκτονικὸν πρόβλημα.

Διὰ τῶν κάτωθι τεμαχίων νὰ σχηματισθῇ σταυ-ρός τοῦ ἐπομένου σχήματος,

6. Μυθολογικὸν πρόβλημα.

Διατὶ ὁ ἔννατος μὴν λέγεται Σεπτέμβριος
Διατὶ ὁ δέκατος μὴν λέγεται Ὀκτώβριος
Διατὶ ὁ ἐνδέκατος μὴν λέγεται Νοέμβριος
Διατὶ ὁ δωδέκατος μὴν λέγεται Δεκέμβριος.

Σημ. Εἰς τὸν πρῶτον λύτην καὶ τῶν τριῶν ἄνω-θι προβλημάτων, δοθῆσεται ἐν βιβλίον, «Αἱ Δύο Καρ-δίαι ἢ τὸ Διπλοῦν Δράμα».

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τελευταῖως κατὰρτισθέντες οἱ θιάσοι **Ἰεσαπόλεως, Τότχα** καὶ **Ὀμονοίας** καὶ πλείστα νέα ἔργα ἐτοι-μάσαντες τῶν καλειτέρων συγγραφέων τῆς Ἑσπερίας καθὼς καὶ ἡμετέρων, μέλλουσιν νὰ μᾶς παρέξωσι τὰς θερινὰς ἑσπεράς ἀπολαυστικοτάτας.

Οὕτω τὸ θέατρον **Ἰεσαπόλεως** διὰ τῆς νέας συγ-κοινωνίας τοῦ τροχιοδρόμου, διὰ τῆς διακοσμῆσεως τῆς σκηνῆς, διὰ νέων σκηνηκῶν, διὰ τοῦ ἀπλετοῦ ἡ-λεκτρικοῦ φωτισμοῦ, κατέστη ἐν τῶν πρώτων θεά-τρων, ἄξιον τῆς πρωτεύουσῆς. Ἀρχεται τῶν παρα-στάσεών του τὸ προσεχὲς Σάββατον. Ἦθοποιοὶ τῶν ἀρίστων θὰ διδάξουσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου, ὡς εἰ κυρία Ἐλ. Χέλμη, Εὐαγγελία Νίκα, Σαπφῶ Τιβερίου, Ἐλπ. Ρούσου, Δεσπ. Κλημανιώτου, οἱ κύριοι Γ. Σταυροπούλου, Ν. Μέγκουλας, Κ. Βεν-τούρας Ἀπέργης καὶ λοιποὶ. Τὸ δὲ πλουσιώτατον δραματολόγιον περιέχει 120 ἐκλεκτὰ ἔργα, ὧν τὰ πλείστα νέα, ὡς: Ἡ Πεταλούδα, Σεραφίην, Ἀρτε-μις Δελίς, ὁ Νόθος, ὁ Κόσμος ποῦ διασκεδάζουν, τὸ Ποντικαὶ κ.τ.λ.

Θέατρον Τότχα. Ὁ κ. Παντόπουλος συμπράττων μετὰ τοῦ θιάσου Ταβουλάρη μᾶς ἐτοιμάζει ἐκπλη-εῖς. Διεκόσμησαν τὸ ἐπὶ τῆς ἰδοῦ Σταδίου θέατρον τῶν μετὰ καλαισθησίας καὶ μετὰ πλήρους ἀνέσεως καὶ εὐρυχωρίας διὰ τοὺς θεατὰς, προετοιμάζουσιν δὲ δραματολόγιον ἑκτακτον καὶ μοναδικόν. Προμηνύεται ἐπιτυχία πλήρης καὶ ἐφέτος.

Θέατρον Ὀμονοίας. Ὁ Κοτοπούλης κατὰρτίσας ὁμοίως κάλλιστον θιάσον, προμηνύεται, ὅτι θὰ κάμῃ πάλιν θαύματα καὶ σημεῖα, προετοιμάζων ἑκτάκτους διὰ τὸ κοινὸν ἀπολαύσεις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ"

Α. Τ. Νάξου. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαρι-στοῦμεν. Ἀποδείξεις καὶ πλείοτερα ταχυδρομικῶς. — Α. Β. Κέρκυραν. Ἐπιστολαὶ καὶ χρήματα ἐλή-φθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Προσεχῶς γράφομεν σχετικῶς γραφομένοις σας. — Ν. Δ. Πατρὰς. Σὰς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1 Μαΐου. Ἀναμένομεν καὶ νεωτέραν σας. Ἀποδείξεις σας στέλλεται ταχυδρομικῶς.

Κ. Κ. Τουφλῆς. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀρχῆθην σὰς ἐπέτελλοντο διπλὰ τὰ φύλλα διὰ δύο συνδρομᾶς. — Ν. Ε. Ζ. Ζάκυνθον. Ζητηθέντα βιβλία σας ἐστάλη-σαν καὶ σὰς ἐγράψαμεν. — Β. Μ. Κωστάντσαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἐστάλη ὁμῖν ταχυ-δρομικῶς. — Α. Ε. Καρπενήσιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν. — Π. Β. Βαρῶ-σια Κύπρου. Σὰς ἀπηγησάμεν καὶ ἀναμένομεν συντόμως νεωτέραν σας. — Α. Χ. Σιμπίν-ἐλ Κόμ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Γ. Σ. Μανγαλία. Φράγκα 40 ἐλήφθησαν. Εὐ-χαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Ι. Γ. Α. Ἀάρισσαν. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς γράφομεν. — Η. Α. Δευκάδα. Ἐπι-στολὴ μετὰ περιχομένων ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀνα-μένομεν, ὡς γράφετε. — Ν. Κ. Πύργον. Παραγγε-λία σας ἐστάλη. Χρήματα ἐλήφθησαν. — Π. Σ. Κωνσταντινίου. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Φύλλα ἀπὸ 1ης Μαΐου σας ἐστάλησαν. — Ν. Ο. Πατρὰς. Ἐλήφθη δόσις δι' ἀγορὰν ὁμολογίας. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε συμβόλαιον.